BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbın!

► Sayı / Hejmar: 123 ► Mayıs / Gûlan 1999 ► 150.000 TL.

Hedef tahtası olmak istemiyorsan emperyalizme, faşizme, ırkçılığa, şovenizme, her türlü gericiliğe karşı örgütlen, ayaklan!

UMUT İSYANDA, KURTULUŞ DEVRİMDE, SOSYALİZMDE

içindekiler

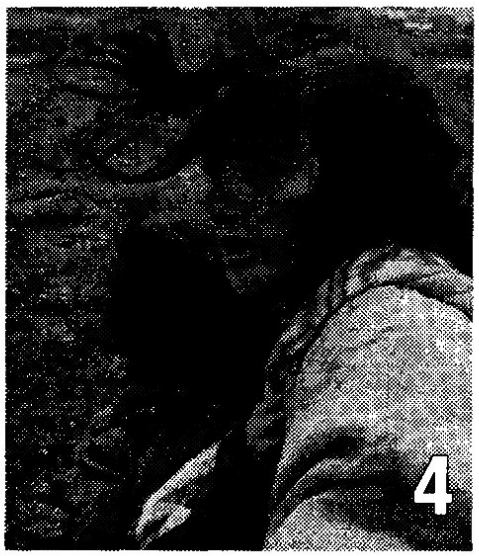

3 Ulusal sorunu çözmek ve insanca yaşamak için tek çözüm: DEVRİM, SOSYALİZM!

4 Faşist Sırp güçleri Kosova'dan; emperyalistler Yugoslavya'dan elini çekmelidir!

8 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini 2000'li yıllara taşıyalım! 2000'li yıllar Bolşevizmin olacak!

15 Soykırımcılar işbaşında! Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

18 Newroz ve Nevruz kutlamalarından görüntüler...

20 Birleşik Devrimci Güçler Platformu'ndan: "Devrime Newrozca yürüyelim!"

23 Özgürlüğe halkların birleşik devrimiyle varılacaktır!

25 KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN

30 BİLDİRİLER, HABERLER, OKUYUCU MEKTUPLARI

34 Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Ulusal sorunu çözmek ve insanca yaşamak için tek çözüm:

DEVRİM, SOSYALİZM!

Arka sayfada Bolşevik Parti Merkez Komitesi'nin, Yugoslavya'ya karşı NATO saldırısının başlamasından hemen sonra yaptığı açıklamayı yayınlıyoruz.

Şimdi saldırının başlamasının üzerinden iki hafta geçti. Bu iki hafta, görmek isteyen herkesin bir gerçeği görebilmesi için yeterli veri sundu. O gerçek de şudur: NATO'nun, güya, Kosova'da yaşayan Arnavut halkı bir soykırımdan kurtarmak için başlattığı saldırı savaşı, Sırp faşistlerinin Kosova'daki "etnik temizlik" harekâtını durdurmak şöyle dursun, onun çok daha genişlemesine yol açmış, Sırp faşitlerine bekledikleri fırsatı sunmuştur. Bugün Kosova'nın Arnavut nüfusunun çok önemli bir bölümü (batı kaynakları 1 milyona yakın kişiden sözediyor) göç yollarında, "mülteci çadırlarında", batılı emperyalist güçlerin "yardım" adı altında sunduğu sadakalarla yaşamaya çalışmaktadır. Hem Sırp faşistleri, hem de batılı emperyalist güçler ve onların yardımcıları açısından Kosova'lı Arnavut halk, gerçekte yalnızca pazarlıkta kullanılan bir araç durumundadır.

Türk hakim sınıfları da batılı emperyalist efendilerinin yanıbaşında Kosova Arnavutlarına yardım pozlarına soyunmaktadır. Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun ulusal haklarını alçakça çiğneyenler, Kürt ulusuna karşı yıllardır bir sındırme, yoketme savaşı yürütenler, şimdi sahtekârca "ulusların kendi kaderini tayın hakkı" adına Kosova pastasından pay kapmaya çalışmakta, olası bir kara harekâtında, Kürdistan'da savaş tecrübesi kazanmış olan ordusunu cepheye sürmeye hazırlanmaktadır. TC faşist ordusunun böyle bir "fedakârlığının" faturası, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın emekçilerine kesilecektir. Türkiyeli – Kuzey Kürdistanlı emekçiler için şimdi, TC hakim sınıflarının içinde yer aldığı bu emperyalist saldırı savaşı karşısında tek doğru siyaset vardır: Emperyalist savaşa hayır demek! Devrim için savaşı hazırlamak, örgütlemek!

Kosova'da da Arnavut halkının kurtuluşu, emperyalistlerin namlularının ucunda hediye olarak gelemez, gelmeyecektir. Emperyalistlerin becerecekleri tek çözüm, etnik olarak "temiz" alanlarda, kendi denetimlerinde bölgeler oluşturmaktır. Bu çözümün emekçilerin yararına olamayacağı açıktır!

Ulusal sorunun tek gerçek çözümüne, ulusların tam hak eşitliği temelinde gönüllü birliklerine, ulusal çatışmaların tarihe gömüldüğü bir dünyaya er geç varılacaktır DEVRİMLE! SOSYALİZMLE! Bunun mümkün olabileceğini Lenin ve Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği'nde kısa süren sosyalizm deneyimi açıkça göstermiştir!

Görev, bu çözüm için çalışmaktır!

Emperyalizm ırkçılık, şovenizm, halkların birbirine karşı kışkırtılması ve kırdırılması demektir!

Emperyalizm, gerici, karşıdevrimci savaş barbarlığı demektir! Emperyalizm, sömürücüler için cennet, sömürülenler ve ezilenler için cehennemdir!

Irkçılık, şovenizm, karşıdevrimci gerici savaşları istemeyenler, sosyalizm bayrağı altında toplanmalıdır!

9 Nisan 1999 ▲

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Merkez Komitesi'nin açıklaması:

NATO GÜÇLERİNİN YUGOSLAVYA'YA SALDIRISI EMPERYALİST BİR KORSANLIK EYLEMİDİR! KOSOVA HALKININ KURTULUŞU EMPERYALİSTLERİN ASKERİ SALDIRISINDA DEĞİLDİR!

FAŞİST SIRP GÜÇLERİ KOSOVA'DAN; EMPERYALİSTLER YUGOSLAVYA'DAN ELİNİ ÇEKMELİDİR!

İdeolojik, siyasi ve askeri pratik hazırlığı uzun süredir yapılan NATO saldırısı başladı. 24 Mart'ta NATO Genel Sekreteri Solanas, Yugoslavya'ya NATO saldırısı için kesin emri verdi. 24 Mart gecesi Yugoslavya halkının başına NATO bombaları yağmaya başladı.

Başını ABD emperyalistlerinin çektiği NATO güçleri, şimdilik yüzlerce uçak ve güdümlü füzelerle yaptıkları saldırıyı, "Kosova'da yaşanan insanlık dramını durdurmak" ve Yugoslavya yönetimini "barış anlaşmasına zorlamak"la gerekçelendiriyorlar. Yaptıklarının "insan haklarını korumak" için, Kosova halkının "kendi kaderini tayin hakkının Yugoslavya yönetimince çiğnenmesini engellemek" için, Yugoslav güçlerinin Kosova'da yaptığı katliamları, "etnik temizliği" durdurmak için yapıldığını anlatıyorlar.

Kosova gerçekten de son yıllarda Sırp şovenistlerının en önemli saldırı hedeflerinden biri oldu. Sırp şovenistleri, emperyalstlerin marifeti sonucu eski Yugoslavya'nın dağılması ertesinde, Kosova'nın da elden gitmemesi için, Kosova'da nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan Arnavutlara karşı ulusal baskının dozunu artırdılar. Bosna-Hersek, Hırvatistan vb. de da-

ha önce denenmiş "etnik temizlik" siyasetini Kosova'ya da taşıdılar. Sırp şovenizminin alçakça saldırı ve katliamları, Kosova halkı içinde de, buna haklı bir tepki olarak, Arnavut milliyetçiliğinin gelişmesini beraberinde getirdi. Kosova'nın bağımsızlığı talepleri ile ortaya çıkan silahlı güçler kısa zamanda önemli bir destek buldular. Sonuçta, Kosova tam bir savaş alanı haline geldi. Sırp şovenistleri, bu savaşta Kosova'nın Arnavut halkını Kosova'dan sürmek için tam bir "etnik temizlik", soykırım savaşı yürüttü, yürütüyor.

Yugoslavya konusunda bayrağına "böl-yönet" siyasetini yazan ve bu yüzden de Sırp şovenistlerinin merkeziyetçiliğine karşı "ulusların kendi kaderini belirleme hakkı"nı savunur görünen batılı emperyalist güçler, Kosova'daki savaşta, Arnavut milliyetçiliğine destek verdi. Buna karşı Sırp hakim sınıflarının yanında yer alan güçler, en başta da Rusya, "Kosova'nın Yugoslavya'nın iç sorunu olduğu ve buna dıştan müdahele hakkının olmadığı" pozisyonunu savundu.

Batılı emperyalist güçlerin uzun vadeli planı, Kosova'nın da Yugoslavya'dan şu ya da bu biçimde koparılması, batılı emperyalist güçlerın her dediğini yapmaya hazır olmayan Sırp yönetiminin (Irak yönetimi örneğinde olduğu gibi) cezalandırılmasıdır. Ancak bu planın bugünkü şartlarda açıkça ilanı, batılı emperyalist güçlerin kendi savunur göründükleri kimi "ilke"lerle (örneğin devletlerin uluslararası sınırlarıyla oynamama; çok uluslu devletlerde varolan devlet sınırlarında değişiklik yapılmaksızın ezilen konumunda olanların durumlarının düzeltilmesi) bağdaşmadığı için, onlar ilk adım olarak; bugünkü Yugoslavya devletinin toprak bütünlüğü bozulmaksızın, Kosova'ya geniş özerklik tanıyan bir statüyü içeren bır barış an-

laşmasını taraflara dikte etmeye çalıştılar. Paris'te yapılan barış görüşmelerinde, Kosova'nın temsilcileri, gerçek talepleri bağımsız Kosova olmasına rağmen, sonunda bu anlaşmayı imzaladılar. Yugoslavya ise, aynı zamanda Kosova'ya NATO ordu güçlerinin garantör olarak yerleştirilmesini öngören, bu anlamda da Yugoslavya devletinin devlet bağımsızlığını açıkça reddeden bu anlaşmayı imzalamadı! 24 Mart'tan bu yana işte bu yüzden Yugoslav halkının başına cezalandırma bombaları yağıyor. NATO güçleri, Yugoslavya yönetimini "barışa bombalama" iddiasında! Bu iddianın ne kadar gerçekçi olduğunu önümüzdeki günler, haftalar içinde hep birlikte yaşayacağız!

Şimdiden söylenecek bir kaç şey vardır:

► Emperyalist güçlerin, Yugoslavya'da "barış" istedikleri, barış için savaş yürüttükleri vb. iddiaları doğru değildir. Onların istediği gerçek bir barış değil, ulusların eşitlik temelinde, kendi özgür iradeleri ile gerçekleştirecekleri bir birlik ve barış değil; emperyalistlerin kendi çıkarları gereği dikte ettikleri, sınırlarını ve şartlarını kendilerinin dikte ettiği emperyalist bir "barış"tır.

► Savaş emperyalistler için gerçekte gayet "kârlı" bir olgudur. Silah satışı bugün dünya ticaretinde en önemli kâr alanlarından biridir. Ve şimdi Yugoslav yöneticileri barışa zorlamak adına yürütülen bu savaşta da, emperyalistler ordularını ve silahlarını kullanarak, büyük kârlar edecek, büyük yeni kârların kapısını açacaklardır.

► Emperyalist güçlerin "ulusların kendi kaderini tayin hakkı", "insan hakları" vb. savunma adına konuşmaya hiçbir hakları yoktur. Her birinin "insan hakları" vb. konulardaki suç dosyası, en az Sırp şovenistlerinin dosyası kadar kabarıktır. NATO'nun insan hakları ve ulusların kendi kaderini tayin hakkı adına Yugoslavya'ya müdahelesi büyük bir ikiyüzlülük ve sahkekarlıktır. Eğer sorun bu olsa, örneğin NATO'nun, NATO üyesi Türkiye'ye de askeri saldırıda bulunması gerekir! TC, Kuzey Kürdistan'da on yıllardır Kürt ulusuna karşı bir savaş yürütüyor! TC'nin Kuzey Kürdistan'da yaptıklarının, Yugoslavyalı Sırp şovenistleri ve faşistlerinin Kosova'da yaptıklarından bir farkı yok! Fakat TC, NATO üyesi olarak şimdi Kosova'da "insan hakları savunan", "ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunan" bir misyon içinde yer alıyor! Bu bile sahtekârlığın boyutunu göstermek açısından yeter!

► O halde sorun insan hakları vb. değil, çıplak emperyalist çıkarlardır! Batılı emperyalistler açısından, onların her dediğini yerine getirmeyen Yugoslavya yönetiminin cezalandırılması gereklidir! NATO, uluslararası alanda yeni rolünün ne olduğunu bütün ezilenlere göstermek zorundadır! NATO batılı emperyalist güçlerin vurucu gücü olarak, batılı emperyalist güçlerin dikte ettiği "dünya düzeni"ne aykırı davranan her güce cezasını vermeye hazır ve muktedirdir! Yugoslavya'ya yapılan saldırının göstermek istediği budur! Bu dünyada hiçbir güç, batılı emperyalist güçlerin dikte ettiği

"ETNİK TEMİZLİK"(!)

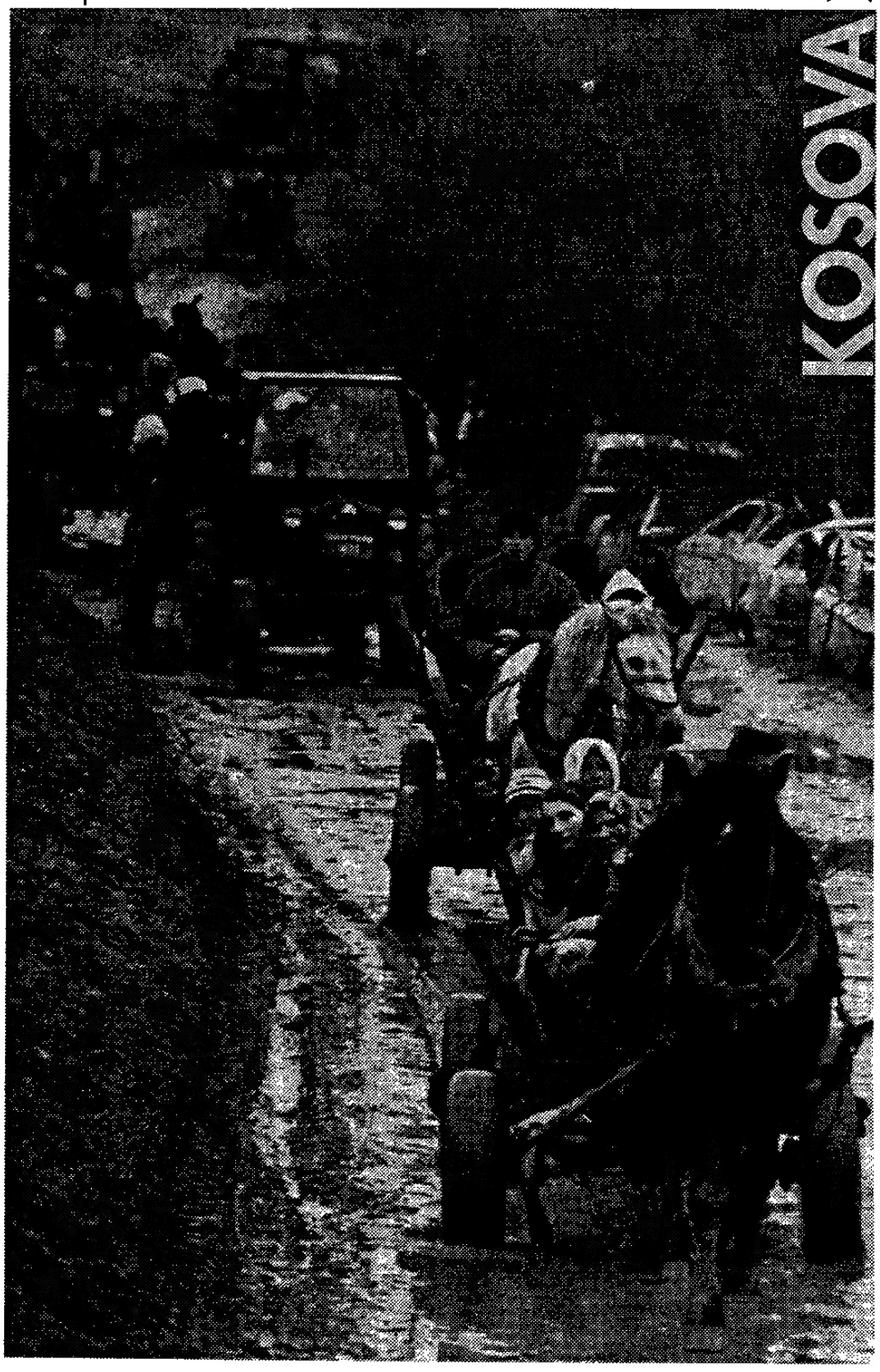

"çözümler" dışında bir çözüm ararsa, sonunda insan hakları, ulusların kendi kaderini tayin hakkı vb. adına NATO'nun birleşik askeri güçleri tarafından cezalandırılacaktır! Söylenmek istenen budur! Verilen mesaj budur!

► Gerçekte NATO'nun bu saldırısının bugüne kadarki uluslararası hukuk açısından hiçbir hukuki dayanağı da yoktur. Irak'a karşı girişilen korsanca saldırıların ardında herşeye rağmen Birleşmiş Milletler kararları duruyordu! Burada ABD ve diğer batılı emperyalist güçler artık böyle bir görünürdeki meşruiyete bile ihtiyaç duymamışlardır. Birleşmiş Milletler üyesi bir devlet, şimdi kendi toprak bütünlüğü içinde olan bir bölgedeki iç savaş nedeniyle, Birleşmiş Milletler kararı olmadan da NATO güçleri tarafından askeri olarak vurulmaktadır! NATO, açıkça Birleşmiş Milletler'i de aşarak, dünya jandarmasının kendisi olduğunu bu eylemle ilan etmektedir. Bu NATO dışında kalan bütün diğer güçlere de gözdağıdır!

► Bu saldırı, Yugoslav yönetiminc emperyalistlerin dikte ettiği barış anlaşmasını imzalatma hedefine varmasa bile bir şeyi başaracaktır: Kosova'da Sırp ve Arnavutlar arasında savaşın daha da boyutlanması, değişik milliyetlerden Kosovalıların, zaten önemli ölçüde tahrip olmuş birlikte yaşama imkânlarının uzun süre için bütünüyle ortadan kalkması; Sırp faşistlerinin bu arada "etnik temizlik" eylemlerini daha da boyutlandırması, sonuçta Kosova'nın bugünkü statüsünün artık taşınamaz duruma gelmesi... Bu savaş sonunda Kosova'da "etnik arı" bölgelerin birbirinden ayrılması ile sonuçlanabilir. Hem Sırp faşistleri ve hem de batılı emperyalistler açısından böyle bir sonuç, üzerinde anlaşılabilinir bir sonuçtur!

BOMBA YAĞIYOR!

Biz komünistler, Yugoslavya'ya karşı girişilen bu emperyalist korsanlık eylemini nefretle kınıyor ve saldırıların derhal ve kayıtsız koşulsuz durdurulmasını talep ediyoruz!

Emperyalist güçler elini Yugoslavya'dan çekmelidir!

Biz Yugoslavya'ya NATO saldırısını kınadığımız gibi, Sırp şovenizminin Kosova'da yaptığı "etnik temizlik" eylemlerinin de en kararlı düşmanıyız! Sırp faşistleri Kosova'dan ellerini çekmelidir! Kosova halkının bağımsızlık isteği ve mücadelesi haklıdır!

Bu haklı mücadelede gerçek özgürlüğe ve kurtuluşa varabilmek, emperyalistlerin güdümünde değil, ancak Kosova'nın Arnavut emekçilerinin, Sırp ve diğer milliyetlerden emekçilerle omuz omuza vereceği bir devrim mücadelesiyle mümkündür.

Bunu savunan bizlere "hayalci" diyebileceklere söyleyeceğimiz şudur:

Sizin "gerçekçiliğinizin" sonuçları ortadadır: Halkları, Sırp faşizminin Arnavutları ezmesi ile emperyalist haydutların Arnavutları "kurtarması" arasında tercihe zorlayan bir sonuç! Böyle bir kurtuluş gerçekte kölelığin şartlarının değişmesi biçiminde bir kurtuluştur!

Halklar iki kötü arasında seçim yapmak zorunda değildir!

Halklar gerçek kurtuluşa layıktır!

Kurtuluşa er geç devrimle varacaktır!

Halkların kurtuluşu ve halkların kardeşliği için de tek yol devrimdir!

Şovenist barbarlığın alternatifi milliyetçilik değildir!

Bütün ezilenler için tek kurtuluş, işçi sınıfı ve ezilen halkların proleter enternasyonalizmi ve sosyalizm bayrağı altında toplanmasındadır!

25 Mart 1999 ▲

YAŞAMAK İÇİN...

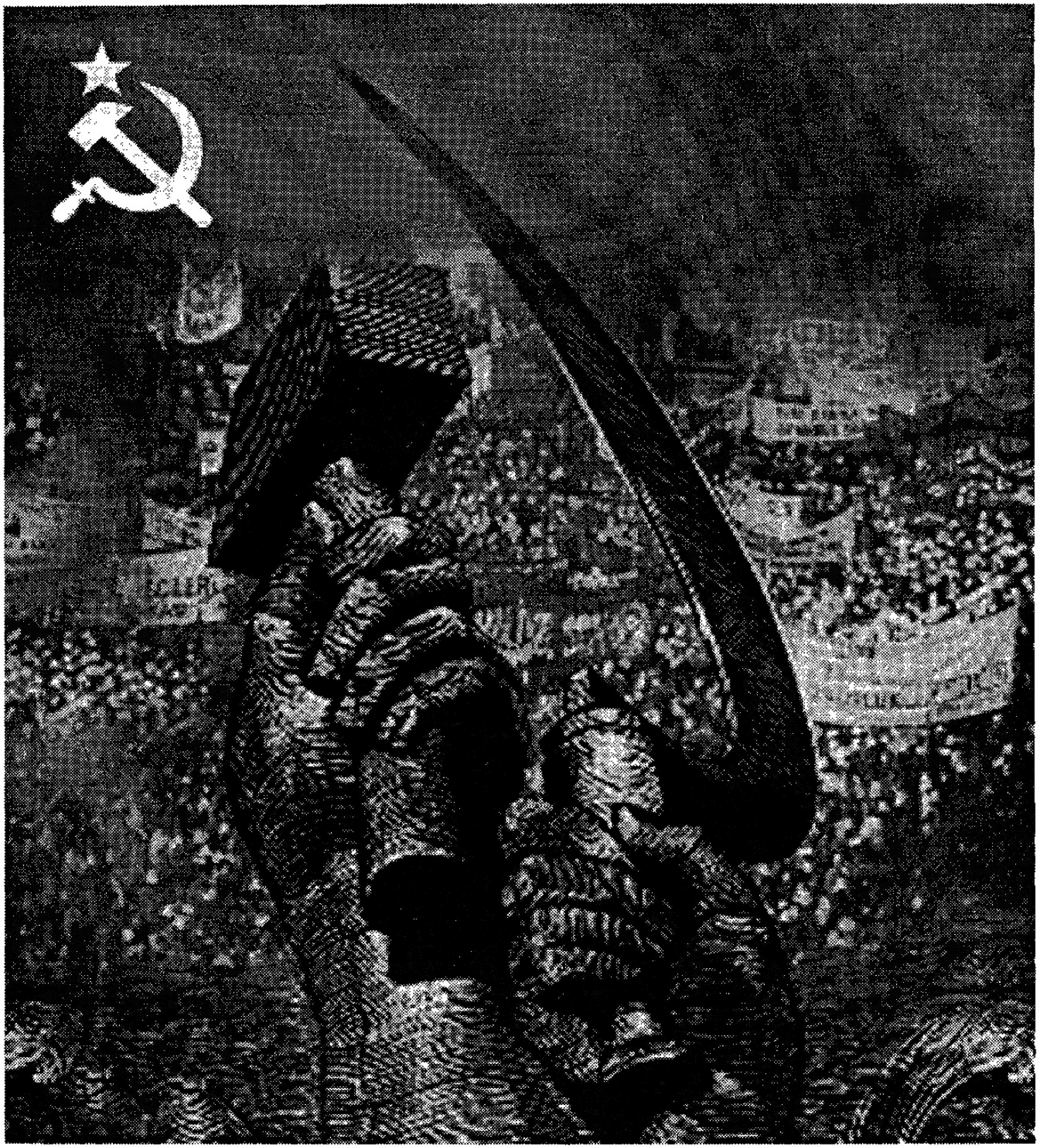

1 MAYIS'TA DEVRİM ve SOSYALİZMİN KIZIL BAYRAĞINI YÜKSEKLERE KALDIRALIM!

1 MAYIS'IN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ 2000'Lİ YILLARA TAŞIYALIM!

Günlerin bugün getirdiği
Baskı zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez
Sömürü devam etmez
Yepyeni bir hayat gelir
Bizde ve ülkelerde

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler, ezilenler...

Binli yılların son 1 Mayısına hazırlanıyoruz...

1 Mayıs, zincirlerinden başka hiçbirşeyi olmayan dünya işçi sınıfının, sınıfsız, sömürüsüz yeni bir dünya yaratma isteğini daha güçlü haykırdığı gündür!

1 Mayıs, bütün dünya işçilerinin ezilen halklarla birlikte emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı birlik, dayanışma ve mücadele günüdür!

1 Mayıs, işçi sınıfının baskıya ve sömürüye karşı mücadele bayrağını yükselttiği, sömürücü sınıfların düzenine karşı öfkesini ve savaş çağrısını daha güçlü haykırdığı kızıl bir gündür!

İşte tüm bu nedenlerden dolayı, bütün dünyada sömürücü sınıflar 1 Mayıs'ların devrimci geleneğine uygun bir şekilde kutlanmasını istemiyorlar... Onlar, 1 Mayıs'ın emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı bir isyan bayrağı, bir ayaklanma çağrısı ve devrimin güç gösterisi olmasını engellemek için ellerinden gelen herşeyi yapıyorlar... Sömürücü sınıflar, 1 Mayıs'ları yasaklıyorlar! 1 Mayıs gösterilerini kanla, barutla, ateşle bastırmaya, 1 Mayıs gösterilerine katılanlara terör uygulayarak işçiler ve emekçileri sindirmeye çalışıyorlar... Kimi ülkelerde 1 Mayıslar yasak değil... Ama bu ülkelerde sömürücü sınıflar, satın almış oldukları sendika ağaları sayesinde 1 Mayıs'ların özünü boşaltarak "kutluyor" ya da kimi devrimci kutlamalara saldırıyor, zorbalıkla engellemeye çalışıyorlar.

1 Mayıs 1 Mayıs
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı

20. yüzyılın son 1 Mayıs'ında da görev, 1 Mayıs'ın devrimci özüne sahip çıkmak, 1 Mayıs'ı devrimci bir tarzda kutlamaktır! Bu 1 Mayıs'ta da görev, sömürücü sınıfların düzenine karşı öfkemizi haykırmak, zulüm düzenine karşı mücadeleyi yükseltmektir!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler...

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşist devlet terörünün hüküm sürdüğü bir ortamda 1999 1 Mayıs'ına giriyoruz.

Faşist devlet Kürt ulusuna karşı gerici, haksız bir savaş yürütüyor... Faşist TC bu savaşta barbarlıkta sınır tanımıyor, PKK önderliğinde gelişen "29. Kürt ayaklanması"nı bastırmak için her yola başvuruyor. Uluslararası korsanlıkla, emperyalistlerin desteği ve yardımlarıyla PKK önderi Abdullah Öcalan'ı Kenya'dan kaçıran TC, sevinç naraları atıyor; "bitirdik", "tükettik" edebiyatı yapıyor.

Abdullah Öcalan'ın kaçırılması korsanlığına tepki gösterenlere karşı faşist TC şiddeti tırmandırarak cevap veriyor. Köy baskınları, zoraki göçler, tehditler, toplu tutuklamalar, işkenceler, sokak infazları, tecavüzler, orman yakmalar... bu savaşın kimi görüntüleri...

Kuzey Kürdistan'da birçok alan "Olağanüstü Hal Bölgesi" ilan edilerek sömürgeci faşist güçlerin ellerini kollarını sallayarak zulmetmelerine yasal kılıf hazırlandı... Yıllardır baskı ve terör altında inleyen Kürt ulusuna ve bölgedeki ezilen milliyetlere mensup milyonlarca emekçinin en ufak bir tepkisi, kanla, barutla bastırılıyor.

Faşist TC, savaşı silah dışında başka yollarla da sürdürüyor. Yıllardır yapılan asimilasyon politikasına ağırlık veriliyor, "Güneydoğuya ekonomik ve sosyal seferberlik" programları hazırlanıyor, uygulamaya konuluyor; "Pişmanlık Yasası" türünden yasalarla dağdaki gerillayı "çözmeye" çalışıyor, özellikle burjuva medya üzerinden psikolojik savaşı tırmandırıyor, vb. vb.

Kuzey Kürdistan'daki savaş kimi zaman Güney Kürdıstan'a taşırılıyor, sınırötesi harekâtlarla Güney Kürdistan bombalanıyor, insanlar katlediliyor. Bu harekâtlara Güney Kürdistan'daki KDP ve yer yer de KYB gibi işbirlikçi Kürt örgütleri destek sunuyor.

2000'li yıllar Bolşevizmin olacak!

Faşist TC'nin Kürt ulusuna yönelik sürdürdüğü haksız ve gerici savaş sadece Kürdistan'la sınırlı kalmıyor. Bu gerici savaş, Türkiye'nin her yanında etkisini hissettiriyor; faşist TC'nin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü savaşın faturasını hangi ulus ve milliyetten olursa olsun işçilere, emekçilere yüklüyor... Savaş, "Olağanüstü Hal Bölgesi" diye adlandırılan bölge dışına da yayılıyor Türkiye'nin batısında da etkisini önemli ölçüde hissettiriyor. Adı konulmamış bir "sıkıyönetim" Türkiye'nin batısında da hüküm sürüyor. Polis ve jandarma baskısı, darbe ve açık askeri faşist yönetim dönemlerini aratmayacak ölçüde... İşkenceler, ev baskınları, mahallelere yönelik operasyonlar, sokak infazları, gözaltı kayıpları, cezaevlerine yönelik baskı ve saldırılar... devletin "olağan" uygulamaları...

Faşist hakim sınıflar ve onların faşist devleti, yürüyen savaşta sağlam bir cephe gerisi yaratmak için ırkçılığı ve şovenizmi körüklüyor. Abdullah Öcalan'ın uluslararası bir komployla tutsak alınmasının ardından faşist Türk devletinin ne kadar "güçlü", ve "büyük" olduğu kitlelere enjekte ediliyor. Bu komploya karşı çıkan ve faşist TC'nin terörüne tepkisini gösterenlere saldırılar düzenleniyor; Türk milliyetçiliği temelinde kışkırtılmış gruplar Kürtlere saldırtılıyor. Tüm bu kışkırtma ve saldırılarla kitlesel bir Kürt katliamının zemini hazırlanıyor.

Kürt ulusuna karşı yürütülen bu kışkırtma kampanyasında sahibinin sesi burjuva medya önemli bir rol oynuyor. Türk emekçileri şovenizm ağusuyla zehirliyor, Kürt ulusuna ve onun kurtuluş mücadelesine yöneltiyor, onları emekçilerin sınıf kardeşliği temelini dinamitliyor! Daha fazla kan, daha fazla kelle istiyor burjuva medya...

Türk işçi, Türk emekçi...
Çağrımız sana:

Faşist devletin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü haksız savaştan hiçbir çıkarın yok! Oyuna gelme, Türk hakim sınıflarının kuyruğuna takılma! Faşist devletin Kürtler üzerindeki katliamlarına ortak olma! Faşist Türk devletinin Kürt ulusuna sıktığı kurşunun, bombanın parasını sana yüklemesi karşısında sessiz kalma! Yoksulluğun ve açlığın pahasına da yürütülen haksız savaşa dur de! Unutma ki, düşman Kürt ulusu ve diğer milliyetlerden emekçi kardeşlerin değil, sizleri birbirine düşürmeye çalışan yıkılası bu faşist devlettir! Gerçek düşman olan devlete karşı tüm milliyetlerden emekçilerle sınıf kardeşliği temelinde örgütlen ve mücadele yürüt!

Bu 1 Mayıs'ta alanlara çık, emekçiler arasına ekilmek istenen düşmanlık tohumlarına karşı güçlü bir şekilde haykır:

Kahrolsun şovenizm!
Kahrolsun milliyetçilik!
Yaşasın çeşitli milliyetlerden işçilerin birliği ve mücadelesi!

Çeşitli milliyetlerden emekçiler!
Çağrımız size:

TC'nin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü haksız savaşa karşı çık! Bu savaş sadece Kürtlere yönelen bir savaş değildir. Faşist TC'nin yürüttüğü bu savaş, halklara karşı yürüyen bir savaştır. Bu savaşta tarafsız kalmak, sessiz kalmak aslında faşist TC'nin sürdürdüğü gerici, haksız savaşa onay vermek demektir! Bu savaşta yerin ezilen Kürt ulusunun yanıdır! Taraf ol ve haykır:

Kahrolsun Kuzey Kürdistan'da yürüyen karşıdevrimci savaş!
Yaşasın Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı!

Kürt sorunu milliyetçilik, şovenizm, asimilasyon politikalarıyla, emperyalist "barış" politikalarıyla çözülemez! Kürt sorununun gerçek çözümü reformizmle de gerçekleşemez! Kürt sorununun gerçek çözümü, faşist Türk devletinin devrimle yıkılmasıyla sağlanacaktır! Bunun için alanlara çık ve devrim isteğini daha güçlü haykır:

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

Yepyeni bir güneş doğar
Dağların doruklarında
Mutlu bir hayat filizlenir
Kavganın ufuklarında
Yurdumun mutlu günleri
Mutlak gelen gündedir

İşçiler, emekçiler...
Türk hakim sınıflarının işçi sınıfına, emekçilere karşı saldırıları yoğunlaştığı bir ortamda yüzyılın son 1 Mayıs'ını karşılıyoruz...

Emperyalist dünyanın içinde bulunduğu mali kriz Türk hakim sınıflarını da etkiliyor. Hakim sınıflar ise krizin yükünü işçiye, emekçiye fatura ediyorlar.

Krizden kurtulmak için kapatılan işyerlerinin sayısında önemli artış var. Resmi verilere göre son bir yıl içinde yaklaşık 500 bin, gerçekte ise bu rakamın çok çok üzerinde işçi işyerini kaybetmiş durumda...

Enflasyon % 100'lerde dolaşıyor. Hakim sınıfların emekçiye verdiği zamlar, daha zammın yapıldığı gün erimeye başlıyor. İşçi ücretlerine yapılan düşük artış, artık neredeyse otomatiğe bağlanan zamlar karşısında kar gibi eriyip gidiyor. İşçilerin, emekçilerin gerçek ücretleri hergün düşüyor.

"Özelleştirme" sonucu satılan Kamu İktisadi Teşekkülleri'nden (KİT) binlerce işçi işletme/fabrika önüne konulmuş durumda... Hakim sınıflar özelleştirmeyi "ekonomik bunalımdan çıkışın yolu" olarak göstermeye çalışıyorlar. Pratikte bu daha fazla işçinin işini kaybetmesi demek. İşyerini kaybetmemek için işçiler "Özelleştirme"ye karşı haklı bir mücadele yürütüyorlar. Bu mücadele içinde kimi reformist, oportünist parti, grup ve sendika KİT'lerin "halkın malı", "kamu mülkü" vs. olduğu, bunların "satılamayacağını" savunup, onlara yanlış bilinç taşıyarak işçilerin tepkisini kullanmak istiyorlar. Gerçekte, sömürü üzerine kurulu bir sistemde, mülkiyet ister özel kişilerin isterse devletin elinde olsun, bu mülkiyet kapitalisttir; sömürü düzeninin sürmesine hizmet eden bir mülkiyettir.

İşçiler, emekçiler...
Çağrımız size:

Bu 1 Mayıs'ta da, özelleştirme bağlamında ne devlet kapitalizminden, ne de özel kapitalizmden yana olma görevin yoktur! Senin görevin, sermayenin egemenliğinin şu ya da bu biçimini tercih etmen değil, sermayenin iktidarını yıkmandır. Bunun için haykır:

Ne devlet kapitalizmi, ne de özel kapitalizm! Kahrolsun sermayenin egemenliği! Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Kadın ve erkek işçiler,
emekçiler...

Hakim sınıfların, işsizliği ortadan kaldırmak gibi bir sorunları yoktur. Onlar lafta işsizliği ortadan kaldırmak için uğraştıklarını söyleseler de bu bü-

yük bir yalandır. Gerçekte işçileri daha düşük ücretlerle çalıştırması için yoğun işsizlik onların işine gelir. Yine onlar, aynı sınıfın ayrılmaz parçaları olan işçilerle işsizleri birbirlerine düşürerek işçi sınıfı cephesini bölüp parçalamaya çalışırlar. İşsizlik kapitalizmin yol arkadaşıdır ve kapitalizm yıkılmadıkça işsizlik olacaktır.

İşçiler, emekçiler;
Çağrımız size:
Her an fabrika kapısı önüne konulmaya karşı çık!
1 Mayıs'ta çık alanlara ve haykır:
Herkese iş! Çalışabilir herkese, tüm kaynakları patronlarca sağlanmış işsizlik sigortası!

İş bulup çalışma "şansına" sahip işçiler, çok düşük ücretlerle emeklerini satıyorlar. İşçilerin kazanılmış en demokratik hakları hakim sınıflar tarafından tırpanlanıyor. Kamu emekçilerinde olduğu gibi grevli, toplusözleşmeli sendika hakkı kısıtlanıyor. Patronların çıkarlarını korumak için yapılmış olan iş yasaları işçilerin haklarını koruma, yeni haklar kazanma mücadelesinin önündeki en önemli engelleri oluşturuyor.
Kazanılmış haklarının gaspedilmesine karşı sesini yükselt! İş yasalarının değiştirilmesi için mücadele et! İnsanca çalışmak ve yaşamak için ekonomik haklarını sahiplen! Ancak unutma: Ücretli kölelik düzeni yıkılmadan gerçek anlamda kurtuluş gerçekleşmeyecektir! Gerçek kurtuluş için mücadele et ve haykır:
Kahrolsun sömürü düzeni!

Taşeronlaştırma denilen ve parça parça özelleştirme şeklinde özetlenebilecek sistem yaygın bir şekilde uygulamaya konuluyor. Bu yolla patronlar, tek bir işletmede işçilerin gerçek düşmana karşı objektif birliğini bozmakta, taşeron firma işçileri çok daha düşük ücretle ve çoğunlukla sendikal örgütlenmeden yoksun bir şekilde çalışmaktadırlar.
İşçi arkadaş, taşeronlaştırma ve sendikasızlaştırmaya karşı öfkeni haykır!

Bugün işçilerin haklarını savunma adına ortaya çıkan Türk-İş, DİSK, Hak-İş gibi işçi konfederasyonları gerçekte işçileri hakim sınıflarını

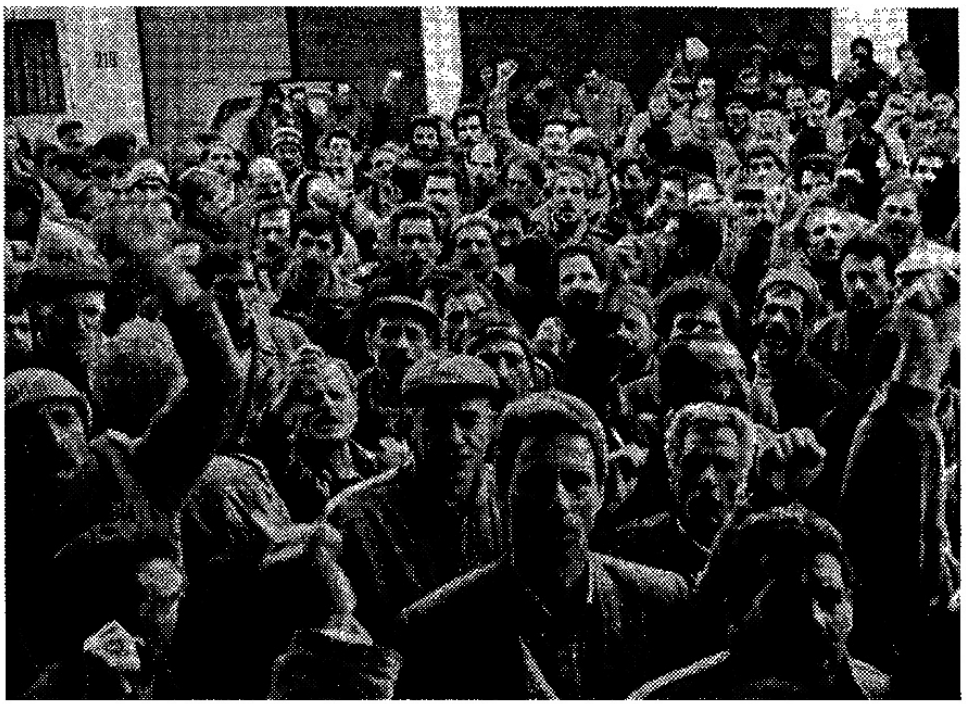

kuyruğuna takma görevini yerine getirmektedirler. Bu sendikaların başını, düzenle uyum içinde çalışan işçi aristokratları, işçi bürokratları çekmektedirler. Bu satılmış sarı sendikacılar işçi sınıfının kitlesel örgütleri olan sendikalarda başı çektiği sürece işçi sınıfının düzen içindeki mahkumiyeti sürecektir! Bu curuflardan kurtulmak gerek! Sendika bürokrasisine karşı mücadele geliştirilmediği sürece işçi sınıfının yaşam koşullarında bir iyileşme sağlanamayacak, işçi sınıfı haksızlığın, baskı ve sömürünün gerçek nedeni olan sisteme karşı kararlı bir mücadele geliştiremeyecektir.

İşçiler, emekçiler;

Sendika bürokrasisinin yıkıcı etkisine karşı sendikalarda devrimci ve komünist fraksiyonların oluşturulması mücadelesi yürütün! İşçi sınıfının yürüyen mücadelelerinin sendika bürokratları tarafından satılmasına engel olun; bunun için tek tek işletmeler düzeyinde, mümkün olan en geniş işçi yığınlarının mücadeleye katıldığı, bütün işçiler tarafından seçilen Grev ve Mücadele Komiteleri oluşturun, mücadeleyi kendi ellerinize alın!

Kahrolsun sendika ağaları! Yaşasın Grev ve Mücadele Komiteleri!

Hakim sınıfların işçi sınıfına ve emekçilere karşı saldırısı sadece bunlar değil... Onlar, işçi sınıfı cephesini cinsel, ulusal farklılıkları da kullanarak parçalamak istiyorlar. Kadın işçilerin eşit haklara sahip olmadığı, eşit yapılan iş karşılığında erkek işçiden çok daha az ücret aldığını bilmeyen yok!

Kadın ve erkek işçiler, emekçiler; kadın işçiler, emekçiler üzerindeki baskı ve katmerli sömürüye karşı haykırın:

Eşit işe eşit ücret! Kadın ücretleri derhal artırılmalıdır!

Kadınlar üzerindeki erkek egemen baskısı toplumun her alanında kendisini gösteriyor. Koca, baba, ağabey... dayağı yaşamı kadınlara zindan ediyor! Ev kadınlarının evde yaptığı işler "iş"ten sayılmıyor, kadın evin kölesi, hizmetçisi gibi karşılıksız çalışıyor! Bu sistemde kadınların bir bölümü yoksulluk nedeniyle vücudunu satmak zorunda kalıyor, fuhuşa sürükleniyor. Erkek egemen toplumun erkek yasaları kadınların başı üzerinde sallanan birer kılıç!

Erkek egemen sisteme karşı mücadelede kadın ve erkek işçiler, emekçiler birlikte mücadele etmedikleri sürece sömürü sistemi varlığını sürdürecektir.

Kadının gerçek kurtuluşu, bu sistemde gerçekleşmez! Kadın ancak ve ancak ev işi ve çocuk bakımının toplumsallaştığı, erkek ile kadının eşit hak ve yükümlülüklere sahip olduğu, pratikte de erkek egemenliğinin ortadan kaldırıldığı sosyalizmde gerçek özgürlüğe kavuşacaktır! Bunun için erkek egemen sistemin devrimle yıkılması gerek!

Emekçi kadın ve erkekler, haykırın:

Kahrolsun erkek egemenliği! Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

Kürdistan'da emekçi kadınlar sınıfsal, cinsel ve ulusal olmak üzere üçlü baskı altında! Kürt kadınının kurtuluşu için de Kürdistan'a özgürlük gerek! Özgürlük, Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerinin faşist Türk devletini devrimle yıkmasıyla kazanılacaktır!

Yüzyılların birikimiyle haykır öfkeni Kürt kadını:

Umut isyanda, kurtuluş devrimde! Kürt kadınının kurtuluşu için de Kürdistan'a özgürlük!

Vermeyin insana izin
Kanması ve susması için
Hakkını alması için
Kitleyi bilinçlendirin
Bizlerin ellerindedir
Gelen ışıklı günler

İşçiler, emekçiler...

Faşist Türk devleti işçilerin, emekçilerin düşmanı bir devlettir! Bu devlet, sermayenin yoksullar üzerindeki baskı aracıdır!

İşçi sınıfının haklarını gaspeden, köylüleri dipçikle susturan, aydınları, devrimci ve komünistleri zindanlarda tutsak eden, düzeni rahatsız eden öğrenciler üzerinde polis copunu eksik etmeyen, emekçi kadınları kölelik zincirlerine bağlayan... bu faşist devlettir! Bu devlet yıkılmadığı sürece, işçilerin, emekçilerin, yoksul köylülerin, aydınların, öğrencilerin gerçek kurtuluşu mümkün değildir! Bu gerçeği kavrayalım, bunun için mücadele edelim!

Kurtuluşumuz hakim sınıfların şu ya da bu partisini seçmekle, onların sistemine onay vermekle kazanılamaz! Onların seçim dediği şey hakim sınıfların çeşitli kanatları arasındaki dalaşta senin onayını almak, seni kendi kuyruğuna takmak, düzenin kuyruğuna takmaktan ibarettir! Daha dün, bizleri sandık başına çağırıp seçim oyununa alet eden partilerin birinin diğerinden farkı yoktur! Sömürü sisteminde seçimlerle bir şeyin değişmedi-

ğini, değişmeyeceğini 75 yıllık Cumhuriyet tarihi ispatlamıştır.

Senin oylarınla seçilen burjuva parlamento patronların, ağaların, beylerin çıkarlarını savunmaktan başka bir şey yapmaz! Burjuva parlamento işçilerin, emekçilerin daha fazla sömürülmesi için bir araçtır! Türkiye'de burjuva parlamento uygulanan faşizmin maskesidir!

Seçim sonrası senin oylarınla kurulan 57. hükümet de diğer hükümetlerden farklı olmayacaktır. Kurulacak hükümet de patronların, ağaların, beylerin çıkarlarını gözetecek olan bir hükümet olacaktır; işçilere, emekçilere baskı ve zulüm hükümeti olacaktır! Halk düşmanı bir hükümet olacaktır! Bunların hepsine, topuna birden "hayır!" diyelim! Bunların kuyruğuna takılıp sömürü sisteminin çarkları arasında ezilmeye dur diyelim!

Kurtuluş, hakim sınıfların şu ya da bu kanadının hükümet olmasında değildir!

Kurtuluş, senin oylarınla seçilen, gerçekte senin baskı altında tutulmana hizmet eden parlamentoda değildir!

Kurtuluş, faşist devletten beklenmemelidir!

Kurtuluş faşist devletin yerlebir edilmesindedir, devrimdedir!

Kurtuluş, sınıfsız, sömürüsüz toplumun yaratılmasındadır!

Patronların, ağaların, beylerin faşist devletini yıkma mücadelesine katılalım! Bu köhnemiş düzeni yerle bir edip işçilerin, emekçilerin devletini kuralım! Sömürüyü, zulmü ortadan kaldırmanın başka yolu yok!

Sömürüyü ortadan kaldırmak için Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) önderliğinde birleşelim, mücadeleyi yükseltelim! Unutmayalım ki, örgütsüzlük hiçbir şey, birleşmiş, örgütlü işçi sınıfı herşeydir!

Toplumsal zenginliğin yaratıcısı ve gerçek sahibi Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfı, er ya da geç sömürü düzenini yıkacak, kendi iktidarını kurarak durmaksızın sosyalizme ilerleyecek; sömürünün, baskının ve zulmün olmadığı yeni bir toplum yaratacak; devrimi "herkes yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar" şeklinde örgütlenmiş komünist topluma kadar kesintisiz sürdürecektir! Bunun için Bolşevik saflarda örgütlen!

Faşizme ölüm, tek yol devrim!

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

Gün gelir gün gelir
Zorbalar kalmaz gider
Devrimin şanlı yolunda
Bir kağıt gibi erir gider

İşçiler, emekçiler, ezilenler...

Yüzyılın, son 1 Mayıs'ına hazırlandığımız şu günlerde dünyada emperyalist barbarlık kolgeziyor!

Emperyalizm, güç dengelerinin değişmesine paralel olarak yeni paylaşımların, emperyalist, gerici karşıdevrimci savaşların gündeme getirilmesi demektir. Bugün dünyanın birçok yerinde süren emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşlarda binlerce insan ölüyor; yüzbinlerce kişi evlerini, yerlerini, yurtlarını terketmek zorunda bırakılıyor. Emperyalist kâr uğruna şovenizm körükleniyor halklar birbirine karşı kışkırtılıyor. Burjuvazinin bayrağı altında toplanan emekçiler, diğer uluslardan sınıf kardeşlerinin üzerine saldırtılıyor! Emperyalist burjuvazi haydutluğunu gösteriyor, istediği yere saldırıyor, bombalıyor, katlediyor...

İşte emperyalist barbarlığın bu alandaki son örneği: Kosova!

"Uygar Avrupa"nın ortasında, Kosova ve Yugoslavya'da barbar bir savaş sürüyor!

Emperyalistlerin böl-yönet politikası sonucu Yugoslavya'nın dağılması ertesinde kurulan devletlerden birisi olan Sırp devleti Karadağ'la birleşerek tekrar Yugoslavya adını almış, merkeziyetçi bir yapıyı sürdürmek, böylece Sırp çıkarlarını garanti altına almak istiyordu. Bunun için Kosova bölgesinin elden gitmesini engellemek için bu bölgede nüfusun çoğunluğunu oluşturan Arnavutlara ulusal baskının dozunu artırdılar. Gelişen Sırp şovenizmi, daha önce Bosna-Hersek'te uyguladığı "etnik temizlik" siyasetini Kosova'ya da taşıdı. Arnavutlar, çeşitli katliamlarla, baskı ve soykırım savaşıyla Kosova'dan atılmak isteniyor... Sırp şovenistleri Arnavutların en temel demokratik haklarını ayaklar altına alıyor; Kosova'da nüfusun çoğunluğunu oluşturan Arnavut nüfus üzerinde korkunç katliamlar yapıyor. Rus emperyalizmi bu soykırım savaşında Sırp milliyetçiliğinin en büyük destekçisi...

Sırp şovenistlerinin saldırılarına karşı Kosova halkı içinde de haklı olarak Arnavut milliyetçiliği gelişti. Arnavutlar, haklı bir temelde ulusal haklarını istiyorlar. Ancak onların bu haklı istemi, batılı emperyalist güçler tarafından kullanılıyor. Batılı emperyalist güçler, Kosova'da yürüyen savaşta, "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"nın engellendiği, "barışı tesis etmek", "soykırıma karşı çıkmak" vs. gerekçeleriyle Arnavutların yanında savaşa katıldılar. Önce Kosova'daki Sırpları, sonra da Sırbistan'ı vurmaya başladılar. NATO'ya bağlı güçler, Yugoslavya üzerine bomba yağdırırken kara harekatının hazırlıkları sürüyor! Kosova ve Yugoslavya kan gölüne dönüşmüş durumda...

Batılı emperyalist güçlerin "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunusu", "soykırıma karşı mücadelesi", "insan hakları savunusu" kocaman birer yalandır. Emperyalistlerin her birinin bu konulardaki suç dosyası en az Sırp şovenistlerinin dosyaları kadar kabarıktır!

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunduğunu, ya da insan haklarına saygılı olduğunu ileri süren, bunun için Yugoslavya'ya bomba yağdıran NATO'nun söyledikleri yalanlara bakılırsa, onların Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunması, Kürdistan'daki insan hakları ihlalleri karşısında sessiz kalmaması gerekir. Bugüne kadar NATO'nun böyle bir talepte bulunduğu, örneğin Kürdistan'ı işgal eden güçlerden birisi olan TC devletine bu yönlü bir fiske vurduğu görülmüş, duyulmuş mudur? Peki TC'ye ne demeli? Ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunduğunu söyleyen NATO içinde bulunan TC'nin, bizzat kendisi ulusal baskı uyguluyor! Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde insan hakları ihlalleriyle birçok ceza alan da tescilli suçlu TC'den başkası değil! Bu örnek bile onların "insan hakları savunusu"nun bir yalan olduğunu, "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı" konusunda ne kadar ikiyüzlü olduklarını gözler önüne seriyor!

Bu gerekçeler emperyalizmin gerçek niyetlerini, çıkarlarını gizlemek ihtiyacının ürünüdürler...

Gerçekte onlar, kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmeyen Yugoslavya'yı "yola getirmek" istemektedirler. Onlar, bunun için Arnavut halkının haklı taleplerini kendi çıkarlarına maske olarak kullanmaktadırlar.

Batılı emperyalist güçler kendi istekleri ve çıkarları doğrultusunda dikte ettirmeye çalıştıkları "barış"a Yugoslavya yanaşmayınca birdenbire "haksever", "hukuksever", "barışsever" kesildiler. Gerçekte onların barışı, kendi çıkarlarına hizmet eden, çeşitli ulus ve milliyetten halklara hiçbir şey kazandırmayan bir barıştır! Onların haktan, hukuktan anladığı kendi istedikleri politikaların hayata geçirilmesi hakkıdır, istediklerini diledikleri zaman yapabilecekleri haydutluk hukukudur!

Öyle ki, batılı emperyalist güçler eskiden saldırılarına kılıf yaratmak için Birleşmiş Milletler'den karar çıkarırlardı. Ancak Kosova saldırısında bu "formaliteye" bile gerek duyulmadı!

Bu, batılı emperyalist güçlerin kendi kabul ettikleri kanunları da çiğneyerek dünyada istediği yere, istediği zaman müdahale etme, saldırma hakkını kendinde gördüleri, uyguladıkları tipik bir ilk örnektir.

Biz, emperyalist barbarların kendi çıkarları için Yugoslavya'ya bomba yağdırmasına karşıyız. Emperyalistler Yugoslavya'dan elini çekmelidir!

Biz, Sırp şovenistlerinin Arnavut halkı üzerinde uyguladığı "etnik temizlik" eylemlerine karşıyız! Sırp faşistleri Kosova'dan elini çekmelidir!

Sırp şovenizminin baskısı altında yaşayan Kosova halkının bağımsızlık isteği ve mücadelesi haklıdır! Ancak bu haklı mücadele, emperyalistlerin güdümünde olduğu sürece gerçek anlamda bir özgürlüğü getiremez. Gerçek özgürlük ve kurtuluş, Kosova emekçilerinin, Sırp emekçilerle omuz omuza emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı verecekleri devrim mücadelesiyle kazanılabilir!

Bugün uluslararası işçi sınıfı, çeşitli ulus ve milliyetlerden sınıf kardeşlerinin birbirlerini boğazlaması karşısında haykırmalıdır:

Bütün ezilenler için tek kurtuluş, proleter enternasyonalizmin bayrağı altında toplanmak ve mücadele etmektir!

Kahrolsun emperyalizm!

Kahrolsun şovenizm!

Halkların gerçek kurtuluşu için devrim, sosyalizm!

İşçiler, emekçiler;

Emperyalist barbarlık sadece Kosova'da değil... Emperyalizmin barbar yüzü dünyanın her yerinde, birçok olayda görülüyor.

Emperyalizmin barbar yüzü, dünyanın bütün emekçi nüfusunun bir avuç emperyalist güç tarafından sömürülmesiyle kendisini gösteriyor! Bugün dünya üzerinde milyonlarca insan, emperyalist tekellerin daha fazla kâr elde etmesi için dizginsiz bir sömürünün kucağında, yoksul ve sefil bir hayat sürüyor. Dünyadaki zenginliği yaratan milyonlarca emekçi açlık sınırında yaşıyor, dünyanın birçok bölgesinde yoksullar bir avuç pirinç, bir lokma ekmek bulmakta güçlük çekiyor, yüzbinlerce insan açlıktan ölüyor. Milyonlarca insan emperyalizmin çıkarları için yürüyen karşıdevrimci gerici savaşlarda yerini, yurdunu, hayatını kaybediyor, sakat kalıyor!

Milyonlarca insan, ırkçılığın, faşizmin, gericiliğin her türünün egemenliği altında inim inim inliyor!

Dünyadaki erkek egemen sistem altında kadın cinsi eziliyor! Emekçi gençliğin geleceği kararmıyor!

Dünya, emperyalist tekeller tarafından daha fazla kâr uğruna talan ediliyor. Emperyalistler dünyayı yaşanmaz hale getiriyor, doğal kaynakları hoyratça kullanıyor, kısa vadeli büyük kârlar uğruna dünyanın geleceğine ipotek koyuyor...

Ya emperyalist barbarlık, ya sosyalizm!

Bu 1 Mayıs'ta da dünya işçi sınıfı ve ezilen halkların önündeki seçenekler bunlardır!

Bütün dünyanın işçileri, emekçileri, ezilen halklar...

Çağrımız size:

Emperyalist barbarlık altında çöküşün tek alternatifi olan devrim ve sosyalizm mücadelesini geliştirin! Yüzyılın son 1 Mayıs'ında alanlara çıkın ve haykırın...

Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve her türden gericilik!

Yaşasın sosyalizm!

İşçiler, emekçiler;

Yüzyılın son 1 Mayıs'ında görev, 1 Mayıs'ın kanla, canla yazılmış tarihine, devrimci geleneklerine sahip çıkmak, onları sürdürmek; devrim, sosyalizm, komünizm bayrağını 2000'lere taşımaktır!

Görev; "öldüğü", "bittiği" söylenen sosyalizmin, komünizmın değil; gerçekte kokuşanın, ölenin, bitenin ve yıkıma gidenin köhne kapitalist-emperyalist sistem olduğunu göstermek, yığınlara kavratmaktır!

Binli yılları geride bırakıyoruz... 2000'li yıllar, ya emperyalist barbarlık içinde çöküşün, ya da proleter dünya devrimi ile yeni bir dünyanın yaratılmasının yılları olacaktır.

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Alternatifler bunlardır.

Sömürüsüz bir dünya, emekçilerin egemen olduğu bir dünya için bolşevizm bayrağına sarılalım. Bolşevik Parti'de örgütlenelim. Devrim, sosyalizm, komünizm için çalışalım!

Haydi 1 Mayıs'a!

Haydi 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmaya!

Haydi, uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı şanına uygun kutlamaya!

Haydi, 1 Mayıs alanlarında devrimin kızıl bayrağını dalgalandırmaya!

Nisan 1999▲

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

Abdullah Öcalan'ın CİA-MOSSAD-MİT işbirliğiyle 16 Şubat'ta Kenya'dan kaçırılarak esir alınması sonrasında Kürt ulusal hareketinin bütünüyle bastırılması ve 18 Nisan'da yapılması planlanan erken genel ve yerel seçimler anda Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki gündemin esas maddeleridir. NATO'nun Yugoslavya'ya saldırısı da Kürt ulusal hareketini yoketme, bastırma ve seçimlerin faşist Türk devletinin esas gündemini oluşturmasını engellemiyor.

Faşist Türk devleti, kendisine muhalif güçlere başta da devrimcilere, komünistlere ve Kürt ulusunun ulusal baskıdan kurtulması için mücadele eden herkese karşı azgınca saldırmakta; parlamentoyla örtülen faşizmin en koyu dönemlerinden biri yaşanmaktadır. Türkiye'nin bir halklar hapishanesi olduğu hergün yeniden ispatlanmaktadır.

Ulusal sorun bağlamında öne çıkan ve sömürgeci faşist Türk devletinin esas saldırı hedefini Kürt ulusal sorunu oluştursa da; hakim sınıflar karşılarına çıkan, çıkabilecek ulusal mücadelelerin önünü kesmek için çok hedefli çalışma yapma durumundadırlar.

Bu bağlamda öne çıkan sorunlardan biri de Ermeni soykırımının inkârına devam edilmesi; değişik ülkelerin soykırımı kabul etmesini engelleme çalışmalarıdır. Türk hakim sınıfları 24 Nisan 1915 Ermeni soykırımının sürdürücüleri olduğunu hep yeniden ispatlamaktadırlar.

Bilindiği gibi 1998 Mayıs ayında Fransa'da, Fransız Ulusal Meclisi bir cümlelik *"Fransa, 1915 Ermeni Soykırımını açıkça tanımaktadır."* biçiminde bir karar tasarısını onayladı. Bu karar tasarısının yasalaşması için Senato tarafından onaylanması gerekiyordu. Türk hakim sınıfları, sözkonusu karar tasarısının yasalaşmasını engellemek için tüm güçleriyle harekete geçti. Fransa'nın Afrika'da, Cezayir'de soykırım yaptığı Fransız hakim

sınıflarına hatırlatılarak yer yer tehditler de savruldu. Gerek Türk devletinin tavırları, ekonomik ilişkileri koparma tehditleri vb., gerekse de Fransız parlamentosuyla senatosu arasındaki yetki mücadelesi Fransız hakim sınıflarının Ermeni soykırımını kabul eden karar tasarısını senatonun gündemine almaması ve Ekim 1998'de gündeme almak için ertelemesiyle sonuçlandı.

Ekim 1998'de sözkonusu karar tasarısı Fransız senatosunun gündemine alınacaktı... Öyle olmadı! Sözkonusu karar tasarısı hâlâ Fransız senatosunun gündemine alınmış değil.

Soykırımcı faşist Türk devleti, inkâr ve tehditlerle işin içinden çıkamayacağını gördüğü noktada, asıl soykırımı Ermenilerin Türklere yaptığını savunmaya ve bu temelde de emperyalist devletleri ikna etme çabalarına yöneldi. Bunun bir aracı da sözkonusu devletlerde "lobi" çalışması yapmaktır. Daha önceleri özellikle ABD'de yapılan "lobi" çalışmaları Fransa'da da yapılmaya başlandı.

Soykırımın 84. yıldönümü öncesinde Fransa'da yaşayan Ermeniler, Fransız senatosunun Ermeni soykırımını kabul eden karar tasarısını gündeme alması için çabalarını artırdılar.

Şubat ayı başında Türk medyasında "Fransız senatosuna Ermeni baskısı" biçiminde haberler verildi. Buna göre Ermeniler, Senato Başkanı Christian Poncelet üzerinde baskı kurarak tasarının gündeme alınması için yoğun çaba harcıyorlardı. Eee, "Türkler" buna tavırsız kalabilir miydi?! Hemen işbaşı yaptılar... Fransa Türk Dernekleri Birliği tarafından 20 bin imza toplanarak, soykırımın gündeme alınmaması için "Fransa'ya Ermeni uyarısı" yapıldı. Fransa Türk Dernekleri Birliği Başkanı Mehmet Göker, 18 Mart'ta Senato Başkanı Poncelet'i ziyaret ederek sözkonusu imzaları verdi ve Fransa'da yaşayan *"400 bin Türk'ün, karar tasarısının Senato'nun gündemine alınmasından rahatsız olacağı"* ve *"son zamanlarda giderek gelişen Türk-Fransız ilişkilerine önemli bir darbe vuracağı"*na dikkat çekilerek, uyarıda bulundu.

Böylece, Ermenilerin Poncelet'i ziyaret etmesinin ardından, Türkler de Poncelet'i ziyaret ederek Ermenilere karşı bir "kurtuluş mücadelesi" daha veriliyor, açıkça söylenmese de, Türkler de senatoyu "baskı" altına almaya çalışıyorlardı...

Gelişmeler, şimdilik Fransız senatosunun Ermeni soykırımını kabul eden karar tasarısını gündeme almayacağını göstermektedir. Emperyalistlerin Ermeni soykırımı konusundaki tavırlarının gerçek yüzü teşhir edilmelidir; fakat sorunun tartışılması gereken esas yönü somut olarak, faşist Türk devletinin ve savunucularının soykırım karşısındaki yaklaşımları ve soykırımcı tavırlarıdır.

Ermeni soykırımı diye bir şeyin olmadığını "ispatlama" çabası içinde olan Türk hakim sınıflarının, sadece soykırımın kabul edilmesini engellemekle yetinmedikleri, yetinmeyecekleri açıktır. Çünkü Ermeni soykırımının kabul edilmesini bugün engellemek, yarın kabul edilmeyeceğini garanti etmez. Ama, eğer Ermeni soykırımı diye bir şeyin olmadığı; esas soykırımı Ermenilerin yaptığı kabul ettirilirse, o zaman faşist Türk devleti kendi tezini kabul ettirmiş olacak ve bu bağlamda "zafer"ini kutlayacaktır.

"Yok öyle bir şey, hepsi yalan" tezinden, *"karşılıklı öldürmeler olmuş, fakat soykırımı yoktur"* tezini savunmaları sonrasında Türk hakim sınıfları, *"Ermenilerin Türklere soykırım yaptığı"* görüşünü kabul ettirme çabalarına giriştiler. Son yıllarda bu görüşü "ispatlamak" için yoğun çalışmalar yapılmaktadır; sözümona "bilimsel araştırma, belgeler" kitaplar halinde yayınlandı, yayınlanıyor...

Tüm bu çabaların yanısıra, Türk hakim sınıfları Ermenilerden de kendilerine işbirlikçiler bulmaya çalışıyor ve yer yer buluyor da.

Türkiye'deki Ermenilerin 83. Patriği Karekin 2'nin 10 Mart 1998'de ölmesinden sonra Ermenilerin 84. Patriği seçmeleri için gereken iznin aylar sonra verilmesi nedeniyle, 84. Patrik ancak 14 Ekim 1998 tarihinde seçilebilmiştir.

Bu gecikme, faşist Türk devletinin, seçilme olasılığı çok yüksek olan Mutafyan'ı istememesinden ve onu "yola getirme" isteğinden kaynaklanıyordu. "Radikal olduğu" gerekçesiyle patrik seçilmesine karşı çıkan Türk devletine karşı Mutafyan, burjuva medya üzerinden verdiği kimi mesajlarla kendisi hakkında varolan "olumsuz düşünceleri" silmeye çalıştı. Süreçte, "sadık davranacağına" kani olunduktan sonra ancak Mutafyan'ın patrikliğine yeşil ışık yakıldı. Ardından hemen burjuva gazeteler 84. Patrik olarak seçilen Mesrob Mutafyan'ın "Cumhuriyet çocuğu" olduğu propagandasını yaptı, Türkiye'deki Ermenilerin, patrik ağzıyla Cumhuriyete ve Türk devletine "sadakatli" olduklarını anlattılar. Bunu da "devlete sadakatin İncil'de bir iman gereği" olduğu biçiminde açıklattılar.

Tüm yazılanlar, Ermenileri bir dini cemaat, hristiyan azınlık olarak gösterme çerçevesiyle sınırlandırılmış, ulusal azınlık, milli sorun vb. yanların gözardı edilmesine hasredilmiştir. Burjuva medya Ermenilerden bahsederken bile, Ermenilerin ulusal varlığını reddetme durumundadır.

Yine Ermeni asıllı Fransalı sanatçı Charles Aznavour'un Şubat 1999 sonuna doğru Belçika'da İxelles'in, Henri Michaux meydanında bulunan Ermeni soykırımıyla ilgili anıtı ziyaret edip anıta çiçek bırakmasından bile rahatsız olup "Brüksel'de Ermeni şovu" başlıklı haberler veren emireri medya; Ermenilere kendi tarihine sahip çıkma hakkı bile tanımamakla Türk hakim sınıflarının faşist, soykırımcı niteliğini açıkça ortaya koymaktadır.

Ermeni soykırımını hatırlatan en ufak bir şeye karşı azgınca saldıran, "Cumhuriyet çocuğu" olduğunu söyleyenleri ise öne çıkaran Türk şovenistleri, Ermeni soykırımının olmadığını şimdi de Ermeni işbirlikçileri aracılığıyla "ispat" etmeye çalışmaktadır.

ABD'de yaşayan Edward Taşçı isminde bir Ermeninin ailesinin soykırım döneminde başından geçenlerin anlatıldığı ve Ermenilerin soykırım *"iddialarına cevap niteliğinde"* olacağı söylenen ***"Sevginin Sessiz Adımları"*** adlı bir film çekilecek. Sözkonusu filmin yönetmenliğini de Ermeni asıllı Artun Yeres yapacak. Filmin produksiyonu ise Bora Produksiyon tarafından yapılacak.

Edward Taşçı, geçen yıl Ankara Milli Kütüphane'de sergilediği ***"Bir Amerikalının Türkiye Sevgisi"*** adlı sergiyi, bu sene 10-16 Mart'ta İstanbul'da sergilemek için Türkiye'ye geldi. Taşçı *"Türk ve Türkiye sevgisinin kendisini tarihi gerçekleri ortaya çıkarmaya yönelttiğini"* ifade ettikten sonra, Türk devletine sevgisini şöyle dile getirmektedir:

"Bu aziz millete ve bu kutsal ülkeye

hizmet etmek benim için şereflerin en büyüğüdür. Bu nedenle, meydanı Türk düşmanlığından başka sermayeleri bulunmayan Ermeni cemaatine bırakmak niyetinde değilim." (Türkiye, 10 Mart 1999)

ABD'deki "Türk-Ermeni Dostluk Derneği" başkanlığını da yapan Taşçı, "Ermenilerin tarihi gerçekleri çarpıtarak dünyaya yaydıkları soykırım iddialarının" Türk düşmanlığı temelinde yükseldiğini de anlatarak Türk devletiyle işbirliği içinde hareket ettiğini göstermektedir. Türk devletinin ağzıyla konuşan Taşçı, bu arada kendi ailesinin neden Türkiye'den ABD'ye göç etmek zorunda kaldığı gerçeğini ise gizlemektedir.

Türk hakim sınıfları nasıl ki TBMM Başkanlığına Hikmet Çetin gibi bir "Kürt"ü getirip Türkiye'de herkesin "birinci sınıf vatandaş" olduğunu "ispatlıyorsa", Taşçı gibi bir "Ermeni" ile de Ermeni soykırımının sadece bir "iddia ve yalan" olduğunu "ispatlamaya" çalışıyor. Fakat faşist Türk devletinin çabası boşunadır. Güneş balçıkla sıvanmaz, gerçeklerin üzeri kapatılamaz!

Ermenilerin soykırıma uğratıldığı tarihi bir gerçektir. Ermeni işbirlikçilerinin sözümona "tarihi gerçekleri gösteren belgeleri" de bu gerçeği ortadan kaldıramaz. Soykırımdan sonra Ermeniler üzerindeki ulusal baskılar, Türkiye'nin değişik kentlerinde yaşayan Ermenilerin büyük çoğunluğunun Türkiye'yi terk etmesini beraberinde getirmiştir. Soykırım sonrasında sayısı 250 bin olarak gösterilen Ermenilerin nüfusu Türkiye'de çoğalmamış, eksilmiştir. En son, Ermeni Patriği Mutafyan'ın verdiği bilgiye göre Türkiye'de yaşayan Ermenilerin nüfusü 65 bin civarındadır.

Bu 65 bin Ermeninin sadece %30'u Ermenice okuma-yazma durumundadır. Okuma-yazma bilenlerin hepsi de büyük kentlerde, özellikle de İstanbul'da yaşayanlardır. Diğer %70 ise Ermeniceyi anlamakta, fakat Türkçe konuşmayı yeğleme durumundadır. Tüm bunlar faşist Türk devletinin, Lozan anlaşmasında azınlık olarak belli haklara sahip olmalarına rağmen hristiyanlar, somutta da Ermeniler üzerinde uyguladığı ulusal baskı, zorla Türkleştirme siyasetinin doğrudan sonucudur. Zorla Türkleştirme siyasetinin sonuçlarından biri de, Patrik Mutafyan'ın verdiği bilgiye göre, son 20 yıldır Ermeni kiliselerinde vaazlerin Türkçe verilmesidir. (Bu bilgiler, 17 Ekim 1998 tarihli Hürriyet gazetesinde Mutafyan'ın verdiği bilgilerdir. Bu bağlamda "Cumhuriyet çocuğu" olduğunu söylemek zorunda kalan Mutafyan'ın Ermeniler üzerindeki baskıları, gerçek durumu tam olarak aktarmadığı da bilinçte tutulmalıdır.)

Şubat ayı başlarında yaşanan bir başka olay da Türkiye'de Ermeniler üzerindeki baskıların varlığını yeniden ispatladı. Sözkonusu olay Bomonti Ermeni Katolik İlköğretim Okulu'nun boşaltılması, tüm eşyaların, Hürriyet gazetesinin deyimiyle "birkaç dakikada bahçeye" atılmasıdır.

Olayın hikayesi şöyle:

Şişli İzzetpaşa Sokak 45 numarada bulunan bina, Ermeni Katolik Mihitaryan Okul ve Manastırı Vakfı Yönetim Kurulu tarafından 1958 yılında Emine Tevfika Ayaşlı'dan 710 bin liraya satın alınır.

Tapu alındıktan sonra 1808'de kurulan okul bu binaya taşınır ve 1963-64 öğretim yılından itibaren burada eğitim verilmeye başlanır.

1980 yılında okula gelen Vakıflar Genel Müdürlüğü müfettişleri, ***"1936'dan sonra azınlıkların vakıf olarak bina alma hakları yok. Bu nedenle tapunuz geçersizdir."*** diyerek, binanın Ermeni Vakfına ait olmadığını söylerler; ardından tapu iptal davası açılır. Sonucun ne olacağı bellidir: Tapu iptal edilir!

Bu arada Vakıflar Genel Müdürlüğü, Emine Tevfika Ayaşlı'nın varislerini arar, sonunda bulur da. Ayaşlı'nın mirasının bir bölümünü Ankara Ayaş Belediyesi'ne, Şişli'deki okul binasının dörtte birini ise kardeşine bıraktığı "ortaya çıkar". Sözkonusu bu kardeşin ise payını Miltaş Şirketi adlı bir şirkete devrettiği öğrenilir.

Binanın tapusunun iptalinden ve varislerin tespit edilmesinden sonra Ermeni Katolik Mihitaryan Okul ve Manastırı Vakfı, Ayaş Belediyesi'yle 1998 yılı başında bir anlaşma yapar. Binanın kullanılması karşılığında ayda 400 milyon lira Ayaş Belediyesi'ne ödenir. Belediye de bu 400 milyonun 100 milyonunu Miltaş Şirketi'ne gönderdiğini iddia eder.

Fakat Miltaş Şirketi, okulun kirasını alamadıklarını iddia ederek Şişli Adliyesine başvurur. Mahkeme okul binasının tahliyesine karar verir. Ermeni Vakfı'nın Yönetim Kurulu Başkanı Vahe Aslanata okullar kapanıncaya kadar süre ister, fakat bu süre tanınmaz. Okulların yarıyıl tatilinin bitmesine birkaç gün kala, mahkeme tarafından belirlenen görevliler, eşyaların sahipleri tarafından alınmasını bile beklemeden, "birkaç dakikada" tüm eşyaları okulun bahçesine atar.

Bu arada, henüz okul boşaltılmamışken Milli Eğitim Müdürlüğü'nden yardım isteyen Vakıf'a herhangi bir –olumlu, olumsuz– cevap dahi verilmemiştir.

Bu olayı, Türkiye'de yaşanan binlerce "önemsiz" olaydan biri olarak da görülebilir. Fakat, bu olay ama hiçbir biçimde "önemsiz" bir olay değildir, böyle değerlendirilemez. Türkiye'de, bir "Atatürk İlkokulu", "100. Yıl İlkokulu" ya da benzeri herhangi bir Türk okulu değil de bir Ermeni okulu bizzat devletin mahkemeleri tarafından boşaltılmaktadır. Hem de birkaç dakikada! Neden resmen azınlık olarak kabul edilenlerin Vakıf olarak arsa alma hakkı yoktur? Neden 1958'lerde, 1936'daki yasaya rağmen tapu veriliyor, ve 1980 sonrasında bizzat devletin verdiği tapu yine devlet tarafından iptal ediliyor?

Tüm bu soruların en kısa biçimde verilecek bir cevabı vardır: Sözkonusu olan Ermenilerdir de ondan! Türk egemenliğinin, ırkçılığının açık bir ifadesidir bu yapılanlar. Evet, bu makalede değindiğimiz birkaç örnek, Ermeniler üzerindeki baskıların, soykırımdan 84 yıl sonra da sürdüğünü, soykırımcıların geleneklerine başka düzeylerde devam ettiğini, kısacası soykırımcıların hâlâ işbaşında olduklarını göstermektedir.

84. yıldönümünde Ermeni soykırımını, faşist Türk devletini ve soykırımcı geleneğini nefretle lanetlerken; Ermeni sorununun da gerçek çözümünün, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi temelinde, faşist Türk devletinin yıkılmasıyla, devrimle mümkün olduğunu haykırıyoruz!

Diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme, ayrılma hakkını savunacak ve garanti altına alabilecek tek iktidar, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik iktidarıdır!

30 Mart 1999 ▲

Newroz ve Nevruz kutlamalarından görüntüler...

Bu yılki Newroz kutlamaları, faşist Türk devletinin CİA-MOSSAD-MİT ortaklığıyla korsan bir eylemle PKK Genelbaşkanı Öcalan'ı Kenya'da esir alıp Türkiye'ye getirdiği; Öcalan'ın esir alınmasını Kürt ulusal hareketini bütünüyle bastırmak için kullandığı; Kürtleri, devrimcileri, komünistleri... sisteme muhalif herkesi sindirmek için faşizmin saldırılarını iyice yoğunlaştırdığı koşullarda yapıldı.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde ve 12 Mart Gazi eylemlerinin yıldönümünde yapılan toplantılara, eylemlere karşı hakim sınıfların saldırıları, Newroz'da da devletin Nevruz kutlamaları dışındaki kutlamalara, eylemlere izin verilmeyeceğine, Newroz kutlamalarına saldırılacağına işaret ediyordu. Öyle de oldu.

Newroz öncesinde İçişleri Bakanlığı'nca yayınlanan genelgede takınılan tavır özetle şöyle oldu:

"Nevruz gününü, amacına uygun olarak kutlamak isteyen kişi ve kuruluşlara, mevsim şartları da göz önünde bulundurularak 2911 sayılı kanun gereği kutlamaların kapalı alanlarda yapılmasına izin verilmesine karar verildi.

Yasalara aykırı olarak yapılacak olan her türlü toplantı, gösteri yürüyüşü ve protesto eylemlerine izin verilmemesi istendi.

Nevruz kutlamaları için yurtdışında gelen basın mensupları ve yabancı heyetlerin yanında, yanlış anlaşılmaya sebep olacak davranışlardan kaçını-

lacak." (21 Mart tarihli gazetelerden)

İçişleri Bakanlığı'nın bu genelgesiyle Newroz kutlamaları en başında yasadışı ilan edilerek, pratik olarak yasaklandı. İzin verileceği söylenen kutlamalar da, devletin çizdiği ve istediği çerçevede yapılacak Nevruz kutlamaları oldu.

Abdullah Öcalan'ın esir alınmasına karşı Newroz'da da yapılabilecek eylemleri engellemek için yoğun önlemler alındı. Emniyet Genel Müdürlüğü çerçevesinde "Kriz Masası" oluşturuldu. Tüm "güvenlik güçlerinin izinleri, ikinci bir emre kadar" kaldırıldı.

Şehirlerin giriş, çıkışları kontrol altına alındı. Şehirlerarası otobüs terminalleri, metro, tren garları ve otobüs durakları başta olmak üzere hemen her yer denetim altına alındı.

Newroz'dan birkaç gün önceden başlanarak, Newroz yasağına uymayacağı düşünülen ve "şüpheli görülen" insanlar gözaltına alındı.

Bir yandan yabancı basın mensupları ve heyetlerin olduğu yerlerde faşist Türk devletinin barbarlığını gösterebilecek tavırlardan kaçınılması güvenlik güçlerinden istenirken, diğer yandan da özellikle Diyarbakır başta olmak üzere Kuzey Kürdistan'ın belli merkezlerine girişler yasaklandı. Öyle ki, devletin emireri medyasına bile girişler yasaktı... Mardin'in Kızıltepe ilçesine giden Hürriyet gazetesi muhabiri Nurettin Kurt, ilçeye izinsiz girdiği gerekçesiyle polis tarafından yakalanıp, ifadesi alındıktan sonra il sınırları dışına çıkarıldı. Böylece, "yanlış anlaşılacak"(?!!) olayların ortaya çıkabileceği düşünülen yerlere, devlet tarafından belirlenenler dışında basın mensupları bırakılmayarak güvenlik güçlerinin "serbest"(!) hareket etmesinin önlemi alınıyordu.

Faşist Türk devletinin Newroz'u Nevruzlaştırma çabasında son yıllardaki şovları bu yıl da devam etti. Ama, bu yılki resmi kutlamalar, geçen yıllara göre daha cılız ve sönüktü. Kuzey Kürdistan'ın birçok ilinde resmi devlet kutlamaları da, "güvenlik nedeniyle"(!) bu sene yapılmadı.

Tüm Kuzey Kürdistan-Türkiye çapında alınan "önlemler"in emireri basının ağzıyla dile getirilmesi, Diyarbakır somutunda şöyledir:

"Öncelikle kentteki Nevruz yasağını dinlemeyeceği kuşkusu duyulan siyasiler cuma ve cumartesi günü gözaltına alındı. Ardından yasadışı Nevruz kutlamaları yapılacak merkezler belirlendi. Kent sokakları ablukaya alındı. Geçen Nevruz olay çıkan Batıkent gibi hassas bölgelerde askeri birlikler de devreye girdi.

(...) PKK yoktu, Apo'nun İtalya ev sahibi Dino gibi sözde gazeteciler yoktu.

Buna karşılık polis ve asker üniformalı devlet vardı. (...)

Doğru, dün Diyarbakır'da gözaltı sayısı çok yüksekti." (Enis Berberoğlu, Hürriyet, 22 Mart 1999)

Enis Berberoğlu'nun Diyarbakır somutunda anlattıkları, büyük oranda her yerde uygulandı. Gerçekten de Newroz öncesi ve sırasında "polis ve asker üniformalı" faşist devlet her yerde vardı. Newroz 1999, faşizmin en yoğun saldırılarının yaşandığı bir ortamda kutlandı. Kürtlerin ulusal bayramlarını kutlamalarını engellemek için en üst boyutta askeri önlemler alındı. Türkiye'nin bir halklar hapishanesi olduğu, işçi ve emekçiler için bir açık cezaevi olduğu da bir kez daha görüldü.

Faşist Türk devleti Newroz kutlamalarına karşı çok yönlü saldırılarda bulunurken, Newroz'u Nevruzlaştırma çabalarına da devam etti.

Her ne kadar son yıllardaki kadar gösterişli şovlar yapılmasa da, bu sene de değişik kutlamalar yapıldı. Nevruz ateşleri yakılıp üzerinden atlandı, demir dövüldü ve yumurta tokuşturma yarışmaları yapıldı. Değişik kentlerde özellikle gençlere ve çocuklara şeker ve hikaye kitapları dağıtıldı.

Örneğin Ağrı'da Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı 20 ekip, şehrin değişik semtlerinde şeker dağıttı. Mersin'de şeker ve hikaye kitapları dağıtıldı. Urfa'da ise Emniyet Müdürü, Kürtlere, ulusal baskıya karşı mücadelede kendilerinin simgesi olarak kullanması yasak olan sarı-kırmızı-yeşil renklerin kullanıldığı; üzerinde *"Nevruz bayramınız kutlu olsun, sizi seviyoruz"* yazılı anahtarlık, kalem, öykü kitabı ve balonları dağıttı.

Mesut Yılmaz bir taşla iki kuş vurmak için Newroz'da seçim propagandasıyla birlikte Nevruz da kutladı... Siirt'in Kurtalan ilçesinde Mahsun Kırmızıgül'ün konser verdiği bu "kutlama"da, Mahsum'a Kürtçe "Nevruza ve piroz be" dedirterek Kurtalanlıların Nevruz'u kutlandı...

Yapılan kutlamalarda "Nevruz yemeği" yedirildi. Ankara'da ise, eylem yapacağı şüphesiyle gözaltına alınanlara polis, büyük bir buluş yaparak(!) gözaltındakilere "Nevruz çayı" içirdi...

Kültür Bakanı İstemihan Talay, Nevruz konulu çizgi film ve spotları tanıtırken, kamuoyunu, *"Nevruz sofralarının vazgeçilmez bir geleneği"*, ve *"bereket, bolluk ve insanın toprağa bağlılığının simgesi"* olarak gösterdiği *"Semeni tepsisi"*yle de tanıştırdı. Yapılan çizgi filmde ise, Nevruz'un Türk dünyasının, Türk bayramı olduğu "bilimsel" temelde ortaya konuyordu...

1991'de "keşfedilen" "Türk bayramı Nevruz", hâlâ tamamen Türkleştirilemediği için olsa gerek, Devlet Bakanı Aydın Tümen, *"Nevruz'un Farsça bir sözcük olduğunu ve yenigün anlamına geldiğini"* açıkladıktan sonra, *"İnşallah yenigün olarak dilimize oturturuz."* diyerek, kavram olarak da Newroz'u Türkleştirme arzusunu dile getirdi. Eh, artık Türk bayramı ise Nevruz, o zaman bu bayramın adının da Türkçeleştirilmesi gerekiyor...

Irkçı, faşist kafatasçılar Newroz'u Nevruzlaştırma çabalarında her yolu, yöntemi kullanmaktadırlar. Henüz amaçlarına ulaşamadıklarından dolayı da, Newroz'a yasak, Nevruz kutlamalarını ve bu kutlamalara katılmayı da izne bağlamaktadır. Öyle bir Türk bayramıdır ki Nevruz, kutlamak isteyenler devletten özel izin almak zorundadır.

İzin alabilmek için de, "Nevruz'un devletin ve milletin bölünmez bütünlüğü"nü savunma temelinde kutlanacağının garanti edilmesi gerekiyor. Bu amaç dışında yapılan her kutlama, hakim sınıflara göre *"Nevruz'u anlamının dışına taşıyarak Nevruz'u vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü bozmak için kullanmak, bölücülük yapmaktır."*

"Vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü" koruma çabası içinde faşist Türk devleti Kürt ulusuna ve azınlık milliyetlere karşı ulusal baskı ve zulmü sürdürüp Newroz'u Nevruzlaştırmaya, Türkleştirmeye çalışırken, ev sahibini bastıran yavuz hırsız misali, Newroz'un "birlik, beraberlik ve kardeşlik"in simgesi olduğunu söyleyerek birlik, beraberlik ve kardeşliği istemeyenin "terörist" Kürt örgütleri ve

devrimciler olduğu demagojisine başvurmaktadır.

Böylece, hakim sınıfların "birlik, beraberlik ve kardeşlik"ten anladığı şeyin, gerçekte, Kuzey Kürdistan, Batı Ermenistan gibi coğrafya üzerinde ilhakçılık, sömürgecilik olduğu; ulusal zulüm, baskı, katliamlar olduğu gerçeğinin üstü örtülmektedir.

Faşist Türk devletinin gerek Newroz'a yüklemeye çalıştığı anlam, gerekse de "birlik, beraberlik ve kardeşlik"e çağrısının içeriği, "vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğü"nün, Türk ulusundan hakim sınıfların iktidarının, faşizmin kabulü, ulusal kimliğin reddi, kısaca köleliğin kabul edilmesidir.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler arasında faşist Türk devletinin anladığı anlamda TC ile "birlik, beraberlik ve kardeşlik"ten yana tavır takınanlar bugün, ne yazık ki çoğunluğu oluşturmaktadır.

Gerek ulusal kurtuluş için gerekse de sosyal kurtuluş için mücadele ettiğini söyleyenlerin, gerçek kurtuluşun ancak faşist Türk devletinin yıkılmasıyla mümkün olduğunu artık iyice anlamış olmaları gerek. Faşist TC'nin varlığını sürdürdüğü koşullarda ezilenlere kurtuluş yoktur!

Faşist Türk devletiyle, Türk hakim sınıflarıyla, sömürücüleriyle birlik, beraberlik, kardeşlik köleliğin kabulüdür. Köleliğe karşı olanların Türk devletiyle, hakim sınıflarla birlik, beraberlik, kardeşlik diye bir sorunu yoktur, olamaz da!

Hakim sınıfların "birlik, beraberlik, kardeşlik" çağrıları sahtekârcadır. Onlar bu tür çağrıları, Türk işçi ve emekçilerini kendi yanlarına çekmek, onları "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur!" vb. demagojilerle uyutarakbaşka uluslardan sınıf kardeşlerine karşı düşman etmek için kullanıyorlar. Hakim sınıfların bu sahtekârlıklarına karşı değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin ve emekçilerin, başta da ulusal baskıya karşı ulusal kurtuluş için mücadele eden örgütlerin, devrimcilerin vereceği yanıt; 'Halkların kardeşliği için tek yol devrim!' olmalıdır!

Hakim sınıfların ezenlerle ezilenler arasında, sömürenlerle sömürülenler arasındaki uzlaşmaz çelişkileri, sınıfsal zıtlıkları gizlemek ve kendilerini şirin göstermek için başvurdukları "birlik, beraberlik ve kardeşlik" demagojisinin gerçek yüzü iyice teşhir edilmelidir. **Bizim, işçilerin, emekçilerin tüm ezilenlerin faşist Türk devletiyle, Türk hakim sınıflarıyla birlik, beraberlik ve kardeşlikten yana olmadığımız, reddettiğimiz; birliğin, beraberliğin, kardeşliğin değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler arasında olması gerektiği;** işçilere ve emekçilere kavratılmak zorundadır. Bu kavratılmadığı sürece ve ölçüde, hakim sınıfların işçi ve emekçiler üzerindeki etkisi kırılamaz.

Newroz 1999 da bir kez daha, Türk şovenizmine, ırkçılığa, faşizme ve bir bütün olarak kapitalist sisteme karşı mücadele edilmediği, emekçi kitlelerin büyük bölümünün devrim için mücadeleye kazanılmadığı sürece, hakim sınıfların istedikleri gibi at oynatmaya devam edeceğini görmek isteyenlere gösterdi.

Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nun Newroz bildirisi

DEVRİME NEWROZCA YÜRÜYELİM!

Uluslararası siyasi gelişmeler, iki şeyi net açığa çıkardı. Tarafsızlığın son bulduğu, safların keskinleştiği ve sınıflararası çatışmaların sertleştiği yeni bir süreçle karşı karşıyayız. Bu sürecin devrimcileştirilmesi devrimci kitlelerin devrime taşınması ve siyasal iktidara zafer bilinciyle yürünmesi, sürecin en önemli görevidir.

Uluslararası emperyalizm ve dünya gerici sistemi 21. yüzyıla emperyalizmin en zayıf halkası olan ve Kürdistan ve Ortadoğu halklarının devrim uyanışını ve gelişmesini tasfiye etmek ve mezara gömmek için bütün olanaklarını ve teknik gücünü kullanmıştır.

Devrimci Kürt ulusal hareketinin iradesini teslim almak için girişilen hummalı saldırılar neticesinde, uluslararası "haydutluğun" en bariz örneği sergilenerek çıkar çelişkileri gereği terörist ve korsanca ve kesinlikle devrimi tasfiye etme komplosunun bir parçası olarak, Kenya-Nairobi'de PKK Başkanı Sayın Abdullah Öcalan'ın ele geçirilişi faşist Türk devletine teslim edilmesi emperyalist ve uşaklarının entrika ve komplolarını da açığa çıkarmıştır.

Emperyalizme ve dünya gerici sisteminin sergilediği bu uluslararası iğrenç komplo ve entrika, öyle lanse edildiği gibi ne bir zaferdir, ne de halklarımızın mücadelesini tasfiye edebilmiştir. Emperyalizmin bu hukuksuzluğu, entrika ve komplosu,

NEWROZ KUTLAMALARI...

Bu yılki Newroz kutlamaları, yukarıda da değindiğimiz gibi faşist Türk devletinin saldırılarını yoğunlaştırdığı bir ortamda kutlandı. Newroz nedeniyle alınan önlemlerle de resmen ilan edilmemiş bir sıkıyönetim uygulandı.

Newroz eylemleri, devletin izni alınmadan yapıldığı için, başından itibaren yasadışı, korsan eylemler olarak ele alındı ve hemen hemen yapılan tüm Newroz etkinliklerine faşist kolluk güçleri müdahale etti, saldırdı ve çoğu yerde –değişik düzeylerde– çatışmalar yaşandı.

Faşist Türk devletinin Newroz eylemlerini fiili olarak yasaklamış olması olgusuyla, Abdullah Öcalan'ın esir alındıktan sonraki ilk Newroz eylemlerinin protesto eylemlerine dönüşmüş olması olgusu birleşince, 1999

uluslararası ezilen yığınlarda bilinç sıçratması yarattığı gibi, emperyalizme karşı kitlelerin öfkesi önlenemez büyük bir patlamaya yolaçmıştır.

Siyasal sürecin derinliğine ortaya çıkabilecek bütün olasılıkları ve devrimci fırsatları eşit temellerde halkların kardeşliğinin zaferine dönüştürmek açıktır ki NEWROZ'un felsefesiyle devrime yürümektir. Kesinlikle halkların devrimci zaferine kilitlenmiş devrimci yürüyüşümüz uluslararası emperyalizme ve dünya gerici sistemine karşı kararlılıkla sürdürülmesi ve bütün cephelerde, sahalarda devrimci taarruzun devam ettirilmesi kaçınılmaz bir sorumluluk ve devrimci görevdir.

Açıktır ki; böylesi karmaşık sürecin, sınıf çatışmaları ve çelişkilerinin çözümünü örgütleyecek güçlerden birisi de Birleşik Devrimci Güçler Platformu'dur. Dünya ezilen yığınlarını, halkların birleşik devrimci eylemi doğrultusundaki yönelim ve perspektiflerle, dünyayı emperyalizme ve onun işbirlikçi devletlerine zindan ederek devrimci bir ruhla mücadelenin sürdürülmesi görevinin ortada olduğu açıktır.

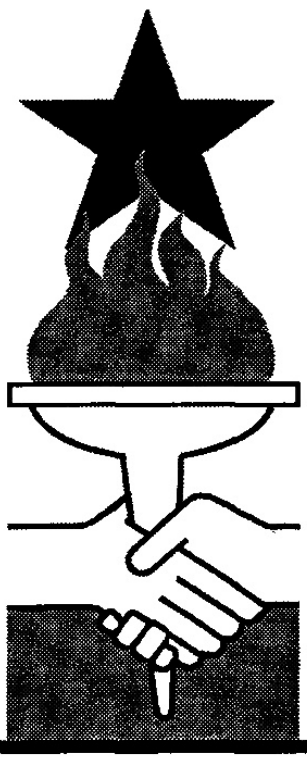

Bu doğrultuda Ortadoğu halklarının mücadele birliği devrimci hamlenin önemli bir basamağı olacaktır. Devam eden emperyalist gerici komploya karşı, Ortadoğu halklarının antiemperyalist kükreyişinin ifadesi olan mevcut kitle hareketi bu konuda objektif şartların elverişli olduğunun da göstergesidir.

Devrimci savaşımızın hedefi bellidir. O, kitlelere dayanır, halkların çıkarını temsil eder, insanı özgürleştirerek güzelleştirir. Kuralsız, vahşi terörleriyle bilinenler egemen güçlerdir. Emperyalizm ve uşaklarının sürdürdükleri kontrgerilla savaşının çirkefliği bütün yönleriyle ortadadır. Zulme ve sömürüye isyan eden kitleler suçlu gösterilemez. Ancak biz, kitlelerin haklı, meşru öfkesinin bilinçli bir hedefe yöneltilmesinde sorumluluk duyar, eylemine bilinçli bir muhteva veririz. Egemenlik sistemlerini korumak için her yola mübah diyenler, emperyalistler ve uşaklarıdırlar. Vahşi-mafyacı haksız savaşlarının anlattığı da budur. Devrim, amaçlarına ters hiçbir araca tenezzül etmez. Devrimin dostlarına zarar vermeyi savunmaz. Devrimci eylem, hedefsiz, rastgele bir yürüyüş değildir. Sivil savunmasız insanlara zarar vermek hiç değildir. Biz, halklarımızın tek bir iğnesine dahi zarar verilmesini onaylamayız. Bizim hedefimiz, Dehakların sömürücü zalim sistemleridir. Evet, bu sistem paramparça edilmelidir ve bu meşrudur.

Newroz, devrimci isyanı büyütmeye çağrıdır. Newroz özgürlüğe davettir. Baharla canlanan doğaya, daha gür konuşturulan devrimle eşlik etmektir. Kazanma ruhuyla devrimci savaşı yükseltmektir. Newroz'u Newrozca büyütmektir... Kısacası yaşamak için direnmektir.

► BİJİ NEWROZ!
► BIMRE KOLETİ, BIJİ AZADİ!
► YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!

16.03.1999 ▲

B D G P

Newroz'u son üç-dört yıl yapılan Newroz eylemlerine göre daha militan eylemlere tanık oldu.

PKK'nin "Apo'ya özgürlük" şiarı temelinde kutladığı Newroz eylemlerine devrimci örgütler de destek verince, Newroz 1999 bu temel şiar çerçevesinde kutlandı. Bütün Newroz eylemlerinde atılan temel slogan "Bijî Serok Apo" sloganı oldu. Devletten izinsiz yakılan her Newroz ateşi –çevresinde kaç kişi olursa olsun- ve atılan her Kürtçe slogan polisin saldırmasının bahanesi oldu.

Başta İstanbul'un değişik semtlerinde olmak üzere, Adana, Mersin, Gaziantep, Konya, İzmir vb. büyük kentlerde yapılan kutlamalara polisin saldırması sonucu taşlı, sopalı ve silahlı çatışmalar yaşandı, birçok kişi yaralandı ve onbine yakın insan gözaltına alındı. Gözaltına almalar kitlesel hale geldiği bir ortamda, emireri medyanın muhabirleri, örneğin Ankara'da olduğu gibi, gözaltına alınanları ***"sadece ikiyüz kişi gözaltına alındı"*** diyerek, faşist Türk devletinin saldırganlığının boyutunu dolaylı olarak ele verme durumunda kaldılar.

Newroz eylemlerinin çoğu militanca bir mücadeleye sahne olmasıyla, polisle, çevik kuvvetle, özel timle çatışmasıyla olumlu; kitlelerin faşist Türk devletinin tüm baskılarına, "teröristleri vur emri" vermesine karşı alt düzeyde de olsa çatışmaya girmesiyle gelecek açısından umut verici kıvılcımlar saçtı. Faşist Türk devletinin Newroz yasağına ve tüm saldırılarına rağmen Newroz'un kitlesel halde –birçok yerde küçük gruplar halinde de olsa– kutlanması, hakim sınıflara karşı mücadelede, Newroz'un Nevruzlaştırılmasına karşı mücadelede başarı hanesine yazılması gereken bir olgudur.

Fakat bu olgu, somut durum tespiti yapıldığında genel durum içindeki yerine, doğru bir temelde oturtulmalıdır. Devrimciler, komünistler için sorun böylesi eylemlerden, mücadeleden, çatışmalardan ders çıkarmak, geleceğe yol göstermektir.

Newroz sonrası devrimci örgütlerin ve PKK'nin yaptığı değerlendirmeler ne yazık ki, eylemlerin olumlu, militan yönünden dersler çıkarmak, yanlışları ortaya koyup aşmak biçiminde olmadı.

Eylemlerin olumlu, sahip çıkılması gereken kitlelerin militanlığı, her zaman yapıldığı gibi abartıldı, neredeyse devrim yapılacakmış gibi bir hava estirilmeye çalışıldı. Bu tür tek yanlı tespitler moral açıdan olumlu görünse de, mücadelenin geliştirilmesi açısın-

dan olguları doğru tespit etmek çok önemlidir ve asıl gerekli olan da budur.

Devletin yasaklarına karşın Newroz'u kutlamak, en başta devletin kolluk güçleriyle karşı karşıya gelmeyi göze almak demektir. Soruna böyle bakıldığında, Newroz eylemlerinin bu mücadeleci yanı, kesinlikle sahip çıkılacak yanıdır. Fakat Newroz eylemlerinin değerlendirilmesinde gözönüne alınması gereken tek yan bu değildir. Bu eylemler içinde kitlelere verilen bilincin niteliği de belirleyici önemdedir. Ne yazık ki, 1999 Newroz'unda da kitlelere, faşist Türk devletinin yıkılması, işçilerin-köylülerin devrimci demokratık iktidarının kurulması gerektiği bilinci taşınamamıştır. Ulusal kurtuluş mücadelesinde de başarılı olabilmek için faşizme, emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadele yürütmenin zorunlu olduğu bilinci kitlelere taşınamamıştır. Gerçek barışa ancak faşist Türk devletinin yıkılmasıyla varılacağı bilinci kitlelere taşınamamıştır... vb. vb.

1999 Newroz eylemlerinde de kitlelere taşınan bilinç, "TC ile siyasi çözüm", "barış" vb. anlayışlar olmuştur. Özcesi, Newroz 1999 eylemlerinin içeriğine de esas olarak PKK'nin siyaseti egemen olmuştur.

Abdullah Öcalan'ın esir alınmasından sonraki dönemde de PKK'nin siyaseti özde değişmemiştir. Hâlâ 1993'ten bu yana iyice rayına oturan TC ile "siyasi çözüm" siyaseti egemen siyasettir. Halbuki PKK'nin, Öcalan'ın emperyalistler tarafından TC'ye teslim edilmesi sonrasında, emperyalistlerden ve faşist Türk devletinden bir şeyin beklenemeyeceğini; bu siyasetleri üzerine kurulu tüm hesapların yanlış çıktığını görmüş olması gerekirdi. Ama olgular, durumun böyle olmadığını göstermektedir.

Newroz eylemlerinde, devrimcilerın ve komünistlerin sıyaseti ikinci planda kalmıştır. Devrımci örgütlerin hemen hepsi de, Newroz eylemlerinin olumlu yanını abartmakla yetinmiş; kitlelere devrim bilincinin taşınması populist yaklaşımlara feda edilmiştir.

Komünistlerin takındıkları doğru tavırlar da, güçsüzlüklerinden dolayı geniş kıtleleri etkileme durumunda olmamıştır.

Görev, yapılan yanlışlardan öğrenmek ve 1 Mayıs eylemlerine daha bilinçli ve güçlü bir biçimde hazırlanmaktır. Kitlelere marksist-leninist bılinç taşıyarak, kitleleri devrim için mücadeleye kazanmaktır görev! Newroz eylemlerindekı mılitan tavrı, doğru, devrimci bir mecraya akıtabilmek için görev başına!

Barbar, emperyalist Türk şovenizminin ve faşizminin alternatifi Kürt milliyetçiliği ve intikamcılık değildir!

ÖZGÜRLÜĞE HALKLARIN BİRLEŞİK DEVRİMİYLE VARILACAKTIR!

Tarihi günler yaşıyoruz. Faşist Türk devleti, 16 Şubat'ta, Kürt ulusunun ulusal mücadelesinde belirleyici önemde bir rol oynayan PKK'nin Başkanı Abdullah Öcalan'ı tutsak aldı. PKK başkanının tutsak alınmasında tüm emperyalist ve gerici güçler şu veya bu biçimde bir komplo içinde yer aldılar. ABD ve İsrail TC'nin başdestekçileri oldular. Batı Avrupa'nın çok "demokratik" ve "Kürt halkının ulusal hakları" konusunda çok duyarlı olduklarını ikidebir tekrarlayan emperyalist güçlerin hiçbiri, PKK'nin başkanına siyasi iltica hakkı vermedi. Rusya da onu –parlamentonun (DUMA) kararına rağmen– barındırmadı! Suriye, Yunanistan gibi TC'nin doğrudan saldırı tehdidi altında olan devletler de, sonuçta, emperyalist efendilerin dayatması doğrultusunda Abdullah Öcalan'ın TC'ye teslim edilmesinde üzerlerine düşen onursuz, uğursuz rolü oynadılar. PKK'nin yanlış değerlendirmeleri ve çizgisi de, Abdullah Öcalan'ın TC'ye teslim edilmesinde yürüyen uluslararası komployu kolaylaştırdı. Kimi gerici ve emperyalist devletleri "dost" olarak tanıyan kitleler, bunların dost olmadığını olamayacağını çok ağır bir darbeyle öğrendi. Şimdi öğrenme, doğrusunu yapma zamanı!

16 Şubat'tan bu yana, bütün devrimci, ilerici güçler açısından yeni bir dönem yaşanıyor.

Biz Kuzey Kürdistanlı komünistler olarak bu yeni dönemle ilgili tavrımızı kısaca belirlemek istiyoruz:

1 PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Kenya'dan MOSSAD-CİA-MİT işbirliğiyle kaçırılması, her türlü uluslararası hukuk kuralına karşı, tam bir emperyalist korsanlık olayıdır. Bu korsanlık olayı, PKK'yi başsız bırakmak ve onun şahsında Kuzey Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesini bütünüyle bastırmayı amaçlayan uluslararası bir komplonun parçasıdır.

2 Abdullah Öcalan'ın faşist TC tarafından esir edilmesi, yalnızca ona, PKK'ye değil, bütün ilerici insanlığa karşı girişilmiş bir saldırıdır. PKK, yanlış, milliyetçi, reformist çizgisine rağmen, gerek emperyalist güçlerin, gerekse onların medyası tarafından yönlendirilen emekçi kitlelerin gözünde, "sosyalizm"in savunucusu olarak görülmektedir. Ortadan kaldırılması hedeflenen *"en son Stalinist örgüt"* vb. dir! O halde, bu saldırı, aynı zamanda gerçek sosyalizm savunucularına da yönelen bir saldırıdır.

3 PKK'nin savaşı, onun yanlış, milliyetçi, reformist çizgisine rağmen, ulusal baskıya karşı çıktığı, Kürt ulusunun ulusal haklarını savunduğu noktada haklı olan bir savaştı, savaştır! Biz Kuzey Kürdistanlı komünistler her zaman, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını savunduk ve PKK'nin mücadelesinin haklı yanını desteklediğimizi ilan ettik. Milliyetçi-reformist bir çizgi izleyen PKK'den değişik olarak biz, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını serbestçe kullanabileceği şartların, ancak faşist TC nin, Kürt, Türk, Arap, Çerkez, Ermeni vb. bütün ulus ve milliyetlerden işçi ve köylülerin, emekçilerin ortak, birleşik demokratik devrimi sonucu yaratılabileceğini savunuyoruz ve bütün gücümüzle böyle bir devrimi hazırlamak için çaba sarfediyoruz.

PKK'den ayrı bir çizgiye sahip olmamız, PKK'yi ve onun önderini, faşist devletin saldırılarına karşı –kendi çizgimiz temelinde– savunmamızın engeli değil! Biz, ona yapılan saldırıyı, kendimize yapılan bir saldırı olarak kavrıyoruz ve onun kayıtsız, koşulsuz, derhal serbest bırakılmasını talep ediyoruz!

4 Abdullah Öcalan'ın "adil yargılanması"; "uluslararası mahkemede yargılanması" vb. talepler, bizim taleplerimiz değildir. Biz, hiç bir emperyalist veya gerici mahkemenin, Öcalan konusunda –bugünkü şartlarda– "adil" bir yargılama yapmayacağını biliyor ve şunu ilan ediyoruz:

Hiç bir emperyalist ve gerici mahkeme Abdullah Öcalan'ı yargılama hakkına sahip değildir! Öcalan'ı kaçırıp tutsak edenlerin yargılanacağı mahkemeler ise elbet bir gün dünya halkları tarafından kurulacaktır!

5 Faşist Türk devleti, Abdullah Öcalan'ı göstermelik bir yargılamayla hukuki görünüm altında idam etme planları yapmaktadır. Biz, faşist TC'nin hangi şart altında olursa olsun yapacağı hiçbir yargılamayı ve sonucunu kabul etmeyeceğimizi ilan ediyoruz! Abdullah Öcalan konusunda tek doğru talep, onun kayıtsız koşulsuz derhal serbest bırakılması talebidir! Abdullah Öcalan'ın tutsak edilmesi ve onun şahsında Kürt ulusal hareketinin ezilmesini planlayanlar, şimdi ne kadar sevinirse sevinsinler, bu planlarının tutmayacağını pratikte göreceklerdir. Kürdistan da ergeç devrimle özgürlüğüne kavuşacaktır!

6 Kürdistan'ın özgürlüğüne kavuşması, Kürt ulusunun ayrılma hakkını serbestçe kullanabilmesi için

Kuzey Kürdistan'da da, Kürdistan'ın diğer parçalarında da izlenmesi gereken çizgi, Kürt ve diğer milliyetlerden emekçileri, bütün milliyetlerden sınıf düşmanlarına karşı birleştirmeyi temel ve çıkış noktası alan çizgidir. Kürdistan'ın gerçek özgürlüğüne ancak, bugün Kürdistan'ı işgal altında tutan faşist-gerici TC, Irak, İran, Suriye devletlerinin devrimlerle yıkılması sonucu varılabilir. Ancak böyle proleter enternasyonalist bir çizgi temelinde, uzun vadede eşit ve özgür halkların özgür birlikteliklerinin yolu açılabilir.

7 16 Şubat'tan bu yana yeni bir süreç yaşanmaktadır. Bu süreçte, bir yandan Türk şovenizmi, Türk hakim sınıflarının "büyük zafer" gösterileriyle körüklenmekte; ilerici, devrimci, yurtsever muhalif sesler yoğun saldırılarla boğulmaya çalışılmaktadır. Faşizm, 12 Eylül'ün en yoğun dönemlerinin boyutlarına vardırılmaktadır.

Diğer yandan özellikle mücadeleci Kürdistanlılar arasında milliyetçiliğin ıyice yaygınlaşmasının şartları gelişmektedir. "Kürdün Kürtten başka dostu yok" düşüncesi, Kürdistanlı yığınlar arasında her zamankinden daha fazla temel bulabilmektedir. Kuşkusuz bu ezilen ulus milliyetçiliğinin, ezilmeye karşı çıkan yanı haklıdır. Fakat, bir ulusun ezeni ile ezilenini; sömüreni ile sömürülenini yanyana getiren milliyetçilik, emekçiler için kurtuluş yolu değildir. Türk şovenizmine karşı, Kürdistanlı emekçilerin vereceği cevap, "kendi milliyetçiliklerine" sarılmak olmamalı/olamaz. Burjuvazinin milliyetçilik bayrağına karşı bizim proleter enternasyonalizmi bayrağımız var! Burjuvazinin uluslar arasında düşmanlığı körükleme, ulusları birbirine kırdırma siyaseti karşısına, biz emekçileri devrim içinde ve devrim için birleştirme siyaseti ile çıkmalıyız. Türk emekçileri içinde yoğun şovenizm dalgasının kabartıldığı bir dönemde, Kürt olarak "emekçilerin devrim için, devrimde birliği" çağrısı yapmanın birçokları açısından gerçekçi bulunmayacağını biliyoruz. Onlara diyeceğimiz, "gerçekçi" denilen siyasetlerin sonuçlarına bakmalarıdır!

8 Biz, bütün siyasetimizi, işçi ve emekçileri devrim için birleştirme temeline yerleştirdiğimiz için, eylem çizgisinde de bu siyasete hizmet etmeyen eylemleri reddediyoruz.

Abdullah Öcalan'a yapılan saldırıya karşı çıkmak, onun derhal serbest bırakılması için bir kampanya yürütmek gerekli ve doğrudur. Ancak, bu kampanyada yapılmayacak bazı şeyler vardır.

İlkönce böyle bir kampanya, dostlarla düşmanların net olarak ayrılmasını karartmaya hizmet etmemelidir. Böyle bir kampanya, şu veya bu emperyalisti ve gerici gücü veya kurumu (örneğin, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi) ilerici veya dost göstermekten özenle kaçınmalıdır.

İkinci olarak böyle bir kampanyada yürütülecek eylemler, hiçbir şekilde halkları birbirine karşı kışkırtmaya yarayacak eylemler olmamalıdır.

9 Somut olarak son dönemde gelişen bazı eylemler hakkında düşündüklerimiz şunlardır:

► Kendini yakma eylemlerine karşıyız! Kendini yakma bir yanı ile, kişinin inandığı bir dava uğruna canını feda etmeye hazır olduğunu gösteren yiğitçe bir eylemdir. Diğer yanı ile fakat, aynı zamanda bir umutsuzluğun ifadesidir. Devrimci bir enerjinin doğru kullanılmamasıdır.

► Ölüm orucu eylemleri konusunda da düşündüğümüz aynıdır. "Düşmana inat bir gün daha fazla yaşamak ve savaşmak" şiarımız olmalıdır!

► Hedef gözetmeyen, daha doğrusu sivil halktan da kişilerin hedef olduğu, askeri eylemlere; son dönemde bu çerçevede gelişen kimi molotoflama, bombalama eylemlerine karşıyız.

Örneğin, Bakırköy'de bir ticari taksinin bombalanması, alışveriş merkezlerine, kahvelere, insanların toplu bulunduğu vb. yerlere yapılan bombalı, molotoflu saldırılar, karşı olduğumuz eylemlerdir. Bu eylemler sonuç olarak halk yığınlarını birleştirmeye değil, bölmeye ve birbirine düşman etmeye hizmet eden eylemlerdir.

Bu eylemlerin bir bölümünün "Hezin Tolhildane Nejarperesten Kurd" adlı bir örgüt tarafından üzerlenilip "kısasa kısas" mantığıyla açıklanmaya çalışılması –eğer bu açıklama ciddiye alınırsa– burjuva milliyetçiliğinin sorunlara nasıl dar bir bakış açısıyla ve nasıl sığ yaklaştığının bir ifadesidir.

Biz komünistler, ilkel çağların ideolojisi olan intikamcılıkla, kısasa kısas vb. mantığıyla hareketi reddediyoruz. Kuşkusuz, hergün köyleri yakılıp yıkılan, başlarına bomba yağdırılan, şehirlerde sürekli aşağılanan insanlarımızın intikam duyguları geliştirmesi anlaşılır bir şeydir. Fakat, devrimcinin görevi bu ilkel intikam duygularını "kısasa kısas"la tatmin etmek değil, bu duygulardan doğan enerjiyi de uzun vadeli devrim mücadelesi mecrasına akıtmaktır. "Kısasa kısas"ta kazanan yalnızca daha güçlü olanlar olur! Kısasa kısas, "gücü gücü yetene"nin egemen olduğu bir düzene götürür. Bizim gelecek projemiz bu değildir, olamaz da.

Biz bu gibi eylemleri reddederken, hakim sınıfların ve liberal burjuvazinin çeşitli temsilcilerinin döktüğü timsah gözyaşlarını da ibretle seyrediyor ve nefretle kınıyoruz.

Kürdistan'daki haksız, gerici savaşa dur demeyenlerin, tersine, bu savaşı "terörizme karşı savaş" olarak destekleyenlerin, şimdi metropollerde yaşananlar konusunda söyleyecek sözü yoktur! Şimdi metropollerde yer yer yaşananlar, Kürdistan'da yaşananların binde biri bile değildir!

10 Biz bütün Kuzey Kürdistanlı işçilere, köylülere, emekçilere sesleniyoruz:

Kurtuluşumuz, sömürgeci faşist Türk devletinin devrimle yıkılmasıyla olacaktır!

TC'den alınabilecek en büyük "intikam", Kürt ulusunun ulusal haklarının inkarı temelinde de kurulu faşist TC'yi devrimle yıkmakla alınır.

Faşist TC, ancak Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin bütün ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerinin ortak mücadelesi, işçi sınıfı önderliğinde, sosyalizmin yolunu açacak olan demokratik halk devrimiyle yıkılabilir ve er geç yıkılacaktır!

Bu hedef için örgütlenelim, mücadele edelim!

Abdullah Öcalan'ı kaçıran ve tutsak edenlerden de hesap sormanın doğru yolu budur!

HALKLARIN KARDEŞLİĞİ İÇİN TEK YOL DEVRİM!

16 Mart 1999 ▲

Partîya Bolşewîk (Kürdistana Bakur)

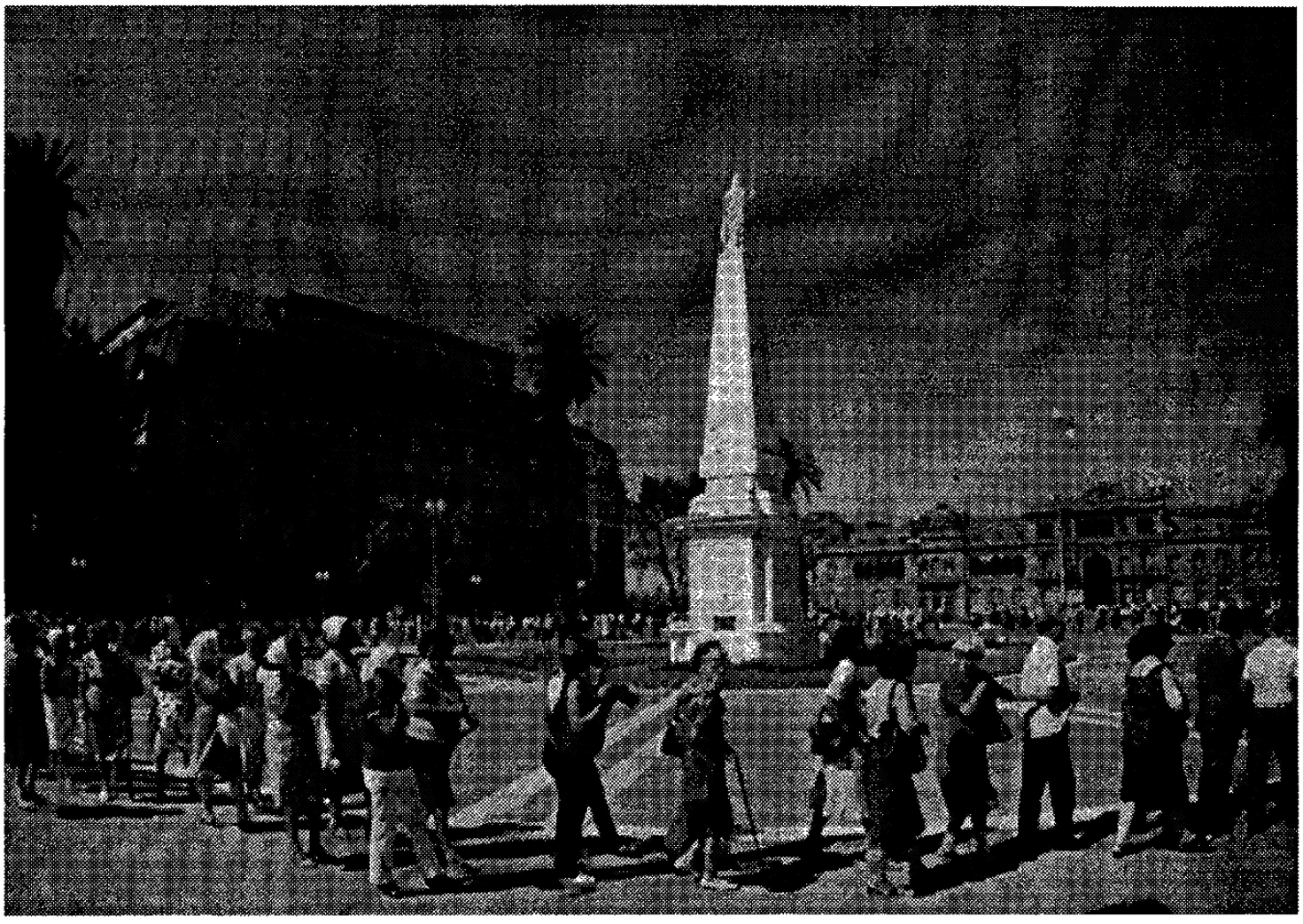

Plaza de Mayo'nun kadınları bugün hâlâ gerçeklerin ortaya çıkması, çocuklarının ve torunlarının ne olduğunu öğrenmek ve sorumluların cezalandırılması için mücadele etmektedirler. Arjantin rejimi ise gerçeklerin ortaya çıkmasını engellemek için elinden geleni yapmaktadır.

"KAYIP"LARIN HESABI DEVRİMLE SORULACAKTIR!

Cumartesi Anneleri'nin oturma eylemi yakında 4. yılını dolduracak. Başından beri devletin ve onun sivil ve resmi faşist güçlerinin azgın saldırılarına maruz kalan Cumartesi Anneleri son haftalarda eylemlerini Galatasaray önünde yapamaz oldular. Abdullah Öcalan'ın yakalanıp ülkeye getirilmesini izleyen faşist, şovenist linç ve katliam ortamında Cumartesi Anneleri de yoğunlaşan saldırının hedefi oldu ve eylemlerini İnsan Hakları Derneği'nin lokaline kaydırmak zorunda kaldılar.

Rejimi şu ya da bu şekilde rahatsız eden, devrimci-demokrat-ilerici insanların devletin sivil ya da resmi güvenlik güçleri tarafından evlerinden, sokaktan, işyerlerinden vs. alınıp gözaltında "kaybedilmesi" emperyalist-kapitalist dünyada eskiden beri başvurulan yöntemlerden biridir. Böylelikle muhalif sesler kısa yoldan susturulmakta ve hakim sınıflar kendi yaptıkları yasalara uyma zorunluluğundan kurtulmaktadırlar. Gö-

12 Mart 1995'de Gazi mahallesine yapılan saldırı ardından yükselen kitle direnişinde Hasan Ocak devlet güçleri tarafından kaçırıldı ve katledildi. Ocak'ın ailesi ve yoldaşları tarafından başlatılan kampanya giderek tüm "kayıplar"ın "faili meçhul" cinayetlerin hesabını sorma mücadelesine dönüştü. Arjantin'li annelerin eylemleri örnek alınarak, her hafta Cumartesi günü Galatasaray lisesi önünde kayıp yakınlarının oturma eylemi yapılması pratiğe geçirildi.

zaltında katletme-kaybetme yaygın ve yoğun bir biçimde faşist rejimler tarafından kullanılsa da, salt bunlara 'özgü' bir yöntem değildir. Dünyanın en "demokratik" geçinen emperyalist devletlerinin sicili de bu noktada kabarıktır. Dünyanın en güvenli cezaevini inşa etmekle övünen Alman devleti Ulrike Meinhoff ve arkadaşlarını katletmiş ve daha sonra olaya 'intihar' süsü vermiştir.

* * *

Gözaltında katletme-kaybetme 'yöntemi' başından beri faşist TC devletinin baskı ve katliam politikasının ayrılmaz bir parçası olmuştur.

1973 yılında işkencede katledilen İbrahim Kaypakkaya örneğinde olduğu gibi devlet teslim alamadıklarını katletmekten hiçbir zaman çekinmemiştir. 12 Eylül'den itibaren gözaltında kaybetme giderek artan ölçüde uygulanır olmuştur. "Kayıplar" listesi her geçen gün daha da uzamaktadır.

Devletin rejim karşıtlarına yönelik işkence ve katliam politikasının teşhiri, devletin yokettiği devrimci ve komünistlerin unutturulmaması yönündeki çaba, öteden beri devrimci ve komünistlerin mücadelesinde önemli bir yer tutmuştur. Bu mücadelede katledilen devrimcilerin yakınları da yerlerini almışlardır.

Gözaltında "kaybetme" politikasına karşı mücadelede Hasan Ocak kampanyası bir dönüm noktası oluşturmuştur. 12 Mart 1995'de Gazi mahallesine yapılan saldırı ardından yükselen kitle direnişinde Hasan Ocak devlet güçleri tarafından kaçırılmış ve katledilmiştir. Hasan Ocak'ın ailesi ve yoldaşları tarafından başlatılan kampanya giderek tüm "kayıplar"ın "faili meçhul" cinayetlerin hesabını sorma mücadelesine dönüştü. Arjantin'li annelerin eylemleri örnek alınarak, her hafta Cumartesi günü Galatasaray lisesi önünde kayıp yakınlarının oturma eylemi yapılması pratiğe geçirildi.

Devletin tüm baskılarına rağmen her hafta gerçekleştirilen bu direniş, devrimci-demokrat kesimden ve İnsan Hakları Derneği gibi çeşitli kuruluşlardan destek alıyor. Avrupa'nın çeşitli büyük şehirlerinde de Cumartesi annelerinin eylemlerini destekleme eylemleri gerçekleştiriliyor.

"Plaza de Mayo"nun kadınlarının mücadelesi ve bize öğrettikleri...

Kaçırma, gizlice tutuklama, işkenceyle yoketme, "faili meçhul" cinayetler Latin Amerika'da –özellikle askeri cunta dönemlerinde– rejim muhaliflerini kitlesel biçimde yoketmenin yolu olmuştur. Bazı verilere göre gözaltında kayıpların sayısı 1976-1983 arasında

Arjantin'de 30.000'i, Şili'de 1973-1983 yıllarında 2500'ü, Guatemala'da 1966'dan bu yana 38.000'i bulmaktadır. Tüm Latin Amerika için kayıp sayısı 1966'dan bu yana 90.000 olarak verilmektedir.

Korkunç boyuttaki bu 'devlet eliyle insan kaçırıp yoketme' politikasına karşı kaybedilenlerin yakınlarının örgütlü eylemleri Latin Amerika'nın simgesi olmuş ve bütün dünyada ün salmıştır. Bunlardan en fazla tanınan Arjantinli anne ve büyükannelerin mücadelesidir.

13 Nisan 1977, Buenos Aires. Bu tarihte ilk defa, cunta genel merkezinin çok yakınında, şehir merkezindeki Plaza de Mayo alanında ondört anne sessiz bir eylem düzenlediler. Böylelikle kayıp çocuklarının hesabını soran annelerin ilk çekirdek örgütü oluşuverdi. Bu tarihten itibaren her perşembe aynı yerde toplanıp eylemlerini sürdürdüler. Bu eylemleriyle onlar askeri faşist diktatörlüğün zorbalık ve terörle yarattığı ölüm sessizliğini ilk yırtanlar olmuştu. Başlangıçta 14 kadının biraraya gelerek yürüttüğü eylem, zamanla 300 kadına kadar vardı. Onlar gözaltında kaybolan çocuklarını ve gözaltında doğup da evlatlık verilen torunlarının akibetlerini öğrenmek istiyorlardı. Binlerce imza topladıkları dilekçeler hazırlıyor ve soruşturma açılmasını talep ediyorlardı.

Plaza de Mayo'nun anneleri ve büyükannelerinin eylemleri hükümetin baskı ve yıldırma politikasıyla maruz kaldı. Kadınlar tutuklanıyor, eylemleri gözyaşartıcı bombalar ve coplarla dağıtılıyor, gerici basın aracılığıyla "Las Locas" (kaçık kadınlar) olarak aşağılanıyorlardı. Fakat tüm baskılar onları yıldırmaya yetmedi, direniyorlardı!

Askeri faşist diktatörlüğün yerini parlamenter maskeli diktatörlüğe bırakmasından sonra da değişen birşey olmadı. 24 Aralık 1986'da "Punto Final" (bitiş noktası) olarak adlandırılan bir yasa çıkarıldı. Buna göre 22 Şubat 1987'ye kadar (yani 60 gün içinde) hakkında suç duyurusunda bulunulmamış askeri personelin, em-

CUMARTESİ ANNELERİ DAYANIŞMA PLATFORMU AVRUPA MERKEZİ'NİN NEWROZ VE SÜRECE İLİŞKİN AÇIKLAMASIDIR:

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Avrupa'ya çıkışı ve ertesinde uluslararası bir komployla faşist Türk devletince esir alınmasının yaşandığı bir süreçteyiz. Bu süreç, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın özgürlüğü ve cangüvenliği için girişimlerin en üst ve en kapsamlı düzeyde ele alınmasını gerektiren bir süreçtir. Bugüne kadar faşist devletin kaybettiği – katlettiği tüm insanların hesabını sorma, yeni kayıpların olmasını engelleme sürecidir.

İşte böyle bir süreç içinde bu yıl ki Newroz kutlamalarını yapacağız. Bu anlamda, bu yıl ki Newroz kutlamalarında "Tüm kaybedilenlerin - katledilenlerin hesabı verilsin!", "Yeni katliamlara ve kaybetmelere hayır!" şiarları ve "Abdullah Öcalan'a özgürlük!", "Abdullah Öcalan'ın cangüvenliği sağlanmalıdır!" şiarları tüm etkinliklerde yaşam bulmalıdır.

Tükenmişliğini yaşayan faşist Türk devleti, emperyalistlerin, özellikle de ABD emperyalizminin desteğiyle, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı esir aldıktan sonra, başta Kürt ulusal kurtuluş hareketi olmak üzere tüm devrimci, demokrat, komünist, ilerici insanlığa karşı azgın ve kapsamlı bir saldırı başlattı. Bu saldırı ile her türlü direniş ve karşı koyuş yokedilmek istenmektedir.

Galatasaray Lisesi önünde 27 Mayıs 1995'ten bu yana sürdürülen Cumartesi Anneleri eylemine ve HADEP'e yönelik saldırılar açıkça devletin çıkmazını göstermektedir. Nitekim bu saldırı furyası içinde katledilenler listesine Süleyman Yeter de eklendi. Ancak faşist devletin "zafer" diye sunmaya çalıştığı bu gelişme, Kürdistan ve Türkiye halkları tarafından boşa çıkarılacaktır.

Kürt ulusal kurtuluş hareketinin ve tüm devrimci, demokrat insanlığın düşmanı sadece baskıcı Türk devleti değildir. Bir bütün olarak dünya emperyalist sistemi ve dünya gericiliğidir. Abdullah Öcalan'ın bu baskıcı devlet tarafından esir alınmasındaki işbirliği bunun en açık kanıtıdır.

Biz, tüm Kürdistanlı ve Türkiyeli devrimcilere, demokratlara, insanca bir yaşamdan yana olanlara şu çağrıyı yapıyoruz: "Yeni kayıplara izin vermeyin!", "Abdullah Öcalan'ın özgürlüğü ve Kürt ulusunun özgürlüğü sizin de özgürlüğünüzdür. Özgürlüğünüze sahip çıkın!", "Katliamlara izin vermeyin!", "Faşist devletin halkları birbirine kırdırma siyasetine alet olmayın!", "Halkların kardeşliği için üzerinize düşen görevlere sımsıkı sarılın!"

İçinde yaşadığımız ülkelere gelince... Bize diyorlar ki, "Kürt sorununu buraya taşımayın!" Peki soruyoruz: "Neden sizin tanklarınız ve silahlarınız Kürdistan'da?" Soruyoruz: "Neden Abdullah Öcalan'ın faşist Türk devleti tarafından esir alınmasına ortak oldunuz?", "Sema, Ahmet, Sinan ve Mustafa İsrail siyonist devletinin Almanya'daki ajanları tarafından katledilmedi mi?", "Bu katilleri koruyan ve kollayanlar arasında sizin devletiniz yeralmıyor mu?" "Onların katledilmesinin sorumluları arasında siz yok musunuz?"

Bu ülkelerdeki ilerici, devrimci, demokrat ve insan hakları savunucusu tüm kamuoyuna sesleniyoruz: Haklı davamızı destekleyin! Ülkelerinizin silah ve para yardımlarına karşı koyun! Biz, "demokrasi var" denilen ülkelerinizde sadece ve sadece demokratik bir zeminde haklı ve meşru olan bir çalışma yapıyoruz. Neden varolan temel hak ve özgürlükler, sıra bize gelince yoksayılıyor?

İşte bütün bunlar bizim haklı davamızın önüne çıkarılan engellemelerdir ve bu engellemelere karşı koyması gereken öncelikle sizlersiniz. Kendi emperyalist devletlerinize karşı tavır alması gereken sizlersiniz. Suskunluk suç ortaklığıdır.

Evet, 20. yüzyılın son Newroz'una girdiğimiz ve onu özüne uygun olarak kullanmaya hazırlandığımız bugünlerde, sonuna kadar demokratik zeminde mücadelemizi sürdüreceğimizi ilan ediyoruz. Tüm kötülüklerin kaynağı emperyalizm ve gericilik denilen bataklıktır. Bu bataklığı kurutuncaya kadar da mücadelemize devam edeceğiz.

- *Yeni kayıplara izin verme!*
- *Abdullah Öcalan'a özgürlük!*
- *Yaşasın Newroz!*
- *Yaşasın halkların kardeşliği!*
- *Yüreklerimiz tüm dünyada kaybedilenlerledir!*

17.03.1999 ▲

niyet görevlilerin, polis ve adliye mensuplarının bu tarihten sonra cezai takibata alınmayacakları ilan ediliyordu. Böylelikle Alfonsin hükümeti, askeri diktatörlük döneminde devlet eliyle işlenen suçların, işkence ve katliamların hesabının sorulmasını engellemiş oluyordu. Ocak 1987'de Buenos Aires'te bir basın toplantısı yapan anneler bu yasayla ilgili düşüncelerini şöyle açıklıyorlardı:

"Biz anneler Alfonsin hükümetinden hep kuşku duyduk. Bu hükümetin Askeri Yargı Yasası'nda yaptığı değişiklikler, tüm davaları Yüksek Askeri Konsey'in yargı alanına sokması ve askeri mahkemelerin verdiği tüm cezaları aynen benimsemesi bu kuşkumuzun doğruluğunu gösterir... Ancak bu "Punto Final" (Nokta Yasası) ile adalet kavramı ahlak ve etik açısından tümüyle ayaklar altına alınmıştır. Soruşturmaların zamanlamasını sınırlamak kaybolanların başlarına neler geldiğinin artık asla öğrenilmemesi demektir."

Gerçekten de olan budur. Plaza de Mayo'nun kadınları bugün hala gerçeklerin ortaya çıkması, çocuklarının ve torunlarının ne olduğunu öğrenmek ve sorumluların cezalandırılması için mücadele etmektedirler. Arjantin rejimi ise gerçeklerin ortaya çıkmasını engellemek için elinden geleni yapmaktadır.

"Kayıp"ların hesabı devrimle sorulacaktır!

Plaza de Mayo kadınları Cumartesi Anneleri'nin eylemlerine örnek oluşturuyor. Tam da bu nedenle bu mücadeleden öğrenmek, mücadelenin hedefi ve talepleri konusunda sonuçları gözden geçirmek önem kazanmaktadır.

Devlet politikası olarak ilerici-devrimci insanları kaybetme/katledilmesine karşı tutuklu annelerinin ve diğer yakınlarının eylemleri haklı demokratik eylemlerdir. Bu mücadele rejim muhaliflerini işkence ve cinayetlerle susturmaya yönelik faşist devlet politikalarının teşhirine hizmet etmektedir. Kayıp yakınlarının mücadelesi özellikle sürekliliği ve inatçılığıyla kamuoyunun dikkatini çekmekte ve çocuklarının akibetini öğrenmek istedikleri noktada haklılıkları su götürmez bir gerçek olmasıyla kamuoyunun hoşgörüsünü, onayını ve bir adım ötede de desteğini kazanmaktadır.

Bu mücadeleye en büyük desteği verenler devrimcilerdir. Çoğunlukla eylemlerin taşıyıcıları onlar olmaktadırlar. Bu doğrudur da. Sorun, bu eylemler bağlamında, devrimcilerin sorumluluklarını tam yerine getirip getirmedikleri noktasındadır.

Kayıp yakınlarının mücadelesi bağlamında devrimcilerin temel görevi bu demokratik mücadele içine devrimci yaklaşımları ve talepleri taşımaktır. Demokratik kamuoyunun desteğini alarak mücadeleyi sürekli olarak daha ileri mevzilere taşımaktır.

Plaza de Mayo'nun kadınlarının talepleriyle Cumartesi Anneleri'nin talepleri aynıdır: Kayıpların akibeti açıklansın ve sorumlular cezalandırılsın. Bunlar haklı taleplerdir. Ancak, bizzat Arjantin deneyiminin gösterdiği gibi, istediği kadar egemenlerin devleti kılık değiştirsin, "demokratikleşti"ğini iddia etsin, birbirlerini ve dolayısıyla kendilerini korumaktadırlar.

Plaza de Mayo kadınlarının mücadelesinin yükselmesiyle köşeye sıkışan hükümet, "kayıp"ların yakınlarını rahatlatmak için, kayıpların "ölü sayılması" ve yakınlarının emekli ve sosyal haklardan yararlanmasını düzenleyen yasalar çıkarmıştır. Çocukların akibetini soran eylemcilere böylece yanıt verilmiş oluyordu: Yakınınızın öldüğünü varsayın! Ve eylemcileri

Gözaltında katletme-kaybetme, işkence bir devlet politikasıdır. Sorumlular hakim sınıflar ve onların devletidir. Devletin kendi kendisini cezalandırması beklenemez. Baskı ve işkence politikasının, gözaltında kayıpların hesabı ezilenlerin devrim mücadelesiyle sorulacaktır.

susturmak amacıyla onlara 'emeklilik' adı altında para teklif ediliyordu.

Yukarda da aktardığımız gibi "demokratikleşme" dönemi hükümetinin ilk yaptığı işlerden biri, eski rejimin affedilmesi anlamına gelen "Punto Final" yasasının çıkarılmasıdır. Gözaltında katletme-kaybetme, işkence bir devlet politikasıdır. Sorumlular hakim sınıflar ve onların devletidir. Devletin kendi kendisini cezalandırması beklenemez. Baskı ve işkence politikasının, gözaltında kayıpların hesabı ezilenlerin devrim mücadelesiyle sorulacaktır. Bu temel düşünceden hareketle annelerin eylemlerine faşist Türk devletinin azami ölçüde teşhiri ana hedefiyle yaklaşılmak zorundadır.

Cumartesi Anneleri'nin eylemlerinde tartışmalı konulardan biri eylemcilerin devrimci ve komünist propagandaya sınır koyma eğilimleridir. Bu genellikle devletin saldırısına karşı eylemin korunması gerektiğiyle gerekçelendirilmektedir. Bu, faşist devletin saldırıları gözönünde tutulduğunda, ilk bakışta anlaşılır gibi olsa da, yine de yanlıştır. Önce şu bir olgudur: Eylemcilerin koydukları sınırlamalar, faşist Türk devletinin saldırılarını engellemeye yaramamaktadır. Pratik gayet açık olarak bunu göstermektedir. İkincisi, bizim burada tartıştığımız şey, Cumartesi Anneleri'nin eylemlerinin komünist ve devrimci örgütlerin flamalarıyla vb. "işgal edilmesi" değildir. Sorun, ilkesel olarak eyleme katılan her örgüte sözlü ve yazılı ajitasyon-propaganda özgürlüğünün tanınmasıdır. Ajitasyon-propaganda özgürlüğü gerçekte eylem birliğinin bir engeli değil, onun ön şartıdır. Komünist propagandaya sınır koyma biçimindeki yanlış uygulama, pratik içinde yanlışlığı gösterilerek aşılmaya çalışılmalıdır. Bolşevikler, bu noktada pratikte komünist ve devrimci tavrın eylemi zayıflatmayacağı tam tersine güçlendireceğini gösterme yükümlülüğüne sahiptirler.

Bununla bağ içinde olan bir diğer nokta, eylemi düzenleyenlerin kime seslendikleri ve kimlerin desteğini almayı hedefledikleridir.

Bu noktada da Plaza de Mayo'nun kadınlarının mücadelesinden öğrenmek gerekir. Haklı davalarını en geniş kamuoyuna duyurmak için çalışan Plaza de Mayo'nun kadınları "umut verici" her kapıyı çalmaktan çekinmemişlerdir. Uluslararası alanda da seslerini ve taleplerini duyurmaya çalışmışlardır. Onlar da mümkün olduğunca devrimci ve komünist propagandayı sınırlayarak, böylelikle uluslararası alanda destek bulmayı ummuşlardır. Bu girişimler Arjantin hükümetine baskı yapması için Amerikalı yetkililerle görüşmeler, Uluslararası Af Örgütü gibi kuruluşların ve "demokratik" devletlerin kurumları ve partilerinden dayanışma talebine kadar uzanmaktadır. Fakat şurası gayet açıktır: Emperyalistlerin ve reformist burjuvazinin kurum ve kuruluşlarının sözümona "destekleri"nin hiçbir değeri yoktur. Destek ve dayanışma açıklamaları sahtekârlıktan başka bir şey değildir. Plaza de Mayo'nun kadınlarının haklı mücadelesine sahip çıkan ve onu demokratik dünya kamuoyunda yaygınlaştıranlar bu tür "yetkililer" ve kurumlar değil, devrimci-demokrat örgütler olmuştur.

Bugün Cumartesi Anneleri'nin eylemleri açısından da aynı şey geçerlidir. Faşist Türk devletinin uyguladığı işkence, katliam ve kaybetme politikasına karşı mücadelede dayanılacak taban işçi ve emekçi kitlelerdir. Uluslararası alanda da ezilenlerin dayanışmasına dayanılmak zorundadır. Özellikle Avrupa'da geliştirilen Cumartesi Anneleri'ni destekleme eylemlerinde yer yer dile geldiği gibi Avrupa Parlamentosu ya da "Yeşiller" gibi parti ve kuruluşlardan destek talepleri yanlıştır. Hele hele emperyalistlerin ve onların denetimindeki kurum ve kuruluşların desteğini alma kaygısıyla devrimci ajitasyon ve propagandaya sınırlama getiriliyorsa, bu daha da kötüdür. Yapılması gereken; Almanya, Fransa, Avusturya ve diğer Avrupa emperyalist devletlerinin faşist Türk devletine verdiği desteği teşhir etmek ve böylece bu ülkelerin proletaryası, emekçileri ve devrimcilerinin dayanışmasını sağlamaktır.

Bütün bu noktalarda komünist ve oportünist siyaset çatışmaktadır. Cumartesi Anneleri'nin eylemlerinde yeralırken bu noktalarda doğru devrimci bakış açısının hakim kılınması mücadelesi verilmek zorundadır.

Yurtdışında yapılan 8 Mart etkinliklerinden

KISA...KISA...KISA...KISA...KIS

8 Mart Dunya Emekçi Kadınlar Günü, yurtdışında yapılan bir dizi etkinlikle kutlandı. Bolşevikler çeşitli etkinlikler düzenlediler, duzenlenen başka etkinliklere katılıp Bolşevizmin propagandasını yaptılar. Yurtdışında yapılan etkinliklerin kısa bir dokümünü veriyoruz:

► Almanya'nın Heilbronn şehrinde 6 Mart tarihinde bir toplantı gerçekleştirildi. Toplantıya 180 kişi katıldı. Aşağıda haberini yayınladığımız siyasi ve kulturel içerikli toplantı başarılı geçti. Yine aynı bölgede bir başka şehrin çarşı merkezinde masa ve pankart açıldı. Bolşevik görüşler kamuoyuna taşındı.

► 6 Mart'ta Güney Almanya'nın bir şehrinde YAJK'ın düzenlediği bir yürüyüşe o bölgede bulunan Bolşevik Partizan taraftarları katıldılar. Eylemde ajitasyon-propaganda çalışması yapıldı. Ayrıca mitingte Merkezi Kadın Komisyonu'nun hazırlamış olduğu 8 Mart bildirisi okundu ve ilgiyle karşılandı.

► Almanya'nın Duisburg şehrinde 8 Mart'ta Birleşik Devrimci Güçler Kadın Platformu'nun yaptığı yurüyüşe Bolşevikler bölgesel olarak katıldılar, Yürüyuşe katılım 400 cıvarında oldu.

► 8 Mart'la ilgili TKP-ML Duisburg taraftarlarının yaptığı bir panele katılan Bolşevikler, tartışma bölumünde kadın sorununda Bolşevik görüşlerin propagandasını yaptılar.

► 8 Mart dolayısıyla Bolşevikler, Kuzey Almanya'nın Castrop-Rauxel şehrinde seminer düzenlediler. Kadın sorununda Bolşeviklerin ortaya koydukları goruşler seminerci tarafından aktarıldı. Yapılan konuşmalarda kadın sorununda da mucadele bayrağının 2000'li yıllara taşınacağı vurgulandı.

► Berlin'de Cumartesi Anneleri eylemi ve otonom kadınların düzenlediği 8 Mart yurüyüşune katılan Bolşevikler propaganda ve ajitasyon çalışması yurüttüler.

Ayrıca DİDF'in 8 Mart dolayısıyla düzenlediği ve bir DGB fonksiyonerinin konuşma yaptığı toplantının tartışma bolümüne Bolşevik kadınlar da katıldı, Bolşevik görüşlerın propagandasını yaptılar.

► Fransa'nın Lyon şehrinde Bolşevikler, MLKP ile ortak bir 8 Mart kutlaması duzenlediler. 100 civarında katılımın olduğu toplantı canlı geçti.

► Avusturya'nın Voralberg şehrinde Birleşik Devrimci Güçler Kadın Platformu'nun düzenlediği panelde panelist olarak yeralan Bolşevik Parti taraftarları yaptıkları konuşmalarda Bolşevizmin kadın sorunundakı goruşlerini aktardılar. Katılımın 150 civarında olduğu panel genel olarak başarılı geçti. ▲

Emekçi kadınlar; 8 Mart'ta devrim mücadelemizi 2000'lere taşıyalım!

Bolşevik Partizan Guney Almanya kadın taraftarları 6 Mart'ta "Emekçi kadınlar; 8 Mart'ta devrım mucadelemızi 2000'lere taşıyalım!" adı altında kulturel ve siyasi ıçerikli bır toplantıyla 8 Mart 1999'u kutladılar.

Toplantı okunan bir şiir eşliğinde yapılan saygı duruşuyla başladı. Tam saatında başlayan toplantıya çoğunluğunu kadınların oluşturduğu 180 civarında kişi katıldı. Toplantının teknik hazırlığı gayet iyiydi. Sevındırıcı bir diğer nokta, toplantının hemen hemen tum hazırlığının esas itıbariyle kadın yoldaşlar tarafından yapılmış olmasıydı. Bu durum şunu açıkça gösteriyor ki, kadınlar ıstedıkleri zaman başaramayacakları hiçbır şey yoktur. Yeter ki kendilerine guvensinler.

Toplantıda okunan sıyasi metınde ağırlıklı olarak anda yaşanan sürece ilişkin goruşlerımız ve bulunduğumuz tum alanlarda bu konuya ilişkin nasıl tavır takınmamız gerektiği ışleniyordu. Metınde PKK Genel Başkanı Abdullah Ocalan'ın emperyalistlerin bir komplosu sonucu yakalanması ve faşist Türk devletine teslim edilerek esır alınması ve bunun ertesinde gerek faşist Turk devletının, gerekse Avrupalı emperyalistlerın halkları karşı karşıya getirme çabaları anlatıldı ve bunlar teşhir edildı. İçınde yaşadığımız ülkelerde yabancı kadın olmanın beraberinde getirdiği zorluklar anlatıldı. Bu zorlukların ustesınden gelebılmenin biricik yolunun tüm uluslardan işçi ve emekçı kadınların, sınıf kardeşlerıyle birlikte emperyalizme karşı yurutulecek enternasyonalıst bır mucadele olduğu ve bu mücadelenın devrim mucadelesi olması gerektiği vurgulandı.

Toplantıda okunan siyasi metinle toplantının kulturel ve tartışma bolumleri ne yazık ki ayrı ayrı yürudü. Ancak tartışmalar oldukça canlıydı. Tartışmalarda bırçok kadın arkadaş kendi yaşadığı sorunları dile getirdi.

Toplantıya, proleter enternasyonalızmin bir orneği olarak 'Herşeye Rağmen' dergısı bir mesaj sundu. Mesaj kıtle tarafından coşkuyla karşılandı.

Bir butun olarak değerlendırıldığinde toplantı oldukça ıyi geçti. Toplantının olumlu ve yararlı geçmesinde emeği geçen tüm kadın yoldaşlarımıza ve katkı sunan erkek yoldaşlarımıza teşekkur ediyoruz.

Mart 1999, Toplantıya katılan bır Bolşevik Partizan taraftarı kadın ▲

Mücadele etmek için yeterli nedenler vardır – 8 Mart'ı başkalarına kaptırmayalım!

YAŞASIN EMEKÇİ KADINLARIN ULUSLARARASI MÜCADELE GÜNÜ 8 MART!

8 Mart, Batı Avrupa'da devletsel kendini pohpohlamanın bir günu haline gittikçe güçlu bir şekilde yozlaşmaktadır. Emekçi kadınlar ortalama üçte bir daha az kazanmalarına, daha kotu işlerde çalışmalarına, kadın göçmenler ve ilticacılar olarak ırkçı baskılara maruz kalmalarına, ev işleri ve çocuk bakımının onların sırtına yüklenmesine ve onlar günbegün seksizm ve cinsel şiddetle karşı karşıya bulunmalarına rağmen, burjuva kadın hareketi görünüşte hedeflerine buyuk oranda ulaşmıştır. Burjuva kadın hareketi devlet kurumları tarafından entegre edildi; kabul gorur hale geldi. Bu nedenle birçok burjuva ve reformist kadınlar ve kadın grupları 8 Mart gunü sokağa çıkmayı ve yuruyuş yapmayı artık gerekli gormemektedirler.

Ama biz şunu biliyoruz ve günbegun farkediyoruz: Somurüye, baskıya ve ataerkil duzene karşı mücadele etmek gereklidir! 8 Mart bugün de kadınların uluslararası mücadele günu olarak sömüruye ve çok çeşitli baskılara karşı dünya çapında meydana gelen sınıf mucadelelerinin ifadesidir.

Devrimci, proleter kadın hareketi, bir bütun olarak devrimci harekete benzer bir şekilde zayıftır. Gelecek mücadeleler için perspektifler geliştirebilmek için devrimci kadın hareketinin hedeflerinin neler olduklarını ve olduğunu anımsamalıyız.

8 Mart geleneği başından itibaren proleter kadın hareketiyle bağ içındeydi. Uluslararası kadınlar gunü 20. yüzyıl başında proleter kadınların mucadelelerinden ortaya çıktı. 8 Mart 1921'de İkinci Komunist Kadınlar Konferansı'nın kararı üzerine kadınların uluslararası mucadele günü olarak tespit edildi. Proleter kadın hareketi kadınların örgütlenmelerinin gerekli ve bağımsız bir gorev olduğunu çok önceleri kavradı.

Kadın hareketi başlangıcında da bütünlüklü bir hareket değildi. Burjuva kadın hareketi bütun kadınların sözümona ortak çıkarlarını, yalnızca cinsiyetlerinden dolayı, kapitalizmde biçimsel eşitlik uğruna mücadelesinin merkezine koydu. Ama sınıfsal toplumlarda zaten böyle olduğu uzere sözümona eşitliğe erişilse bile, bu yine biçimsel kalmaktadır.

Seçim hakkı için veya okul eğitimi hakkı için mücadele gerekli ve haklı demokratik bir mücadelenin parçasıdır.

Oysa bu hedeflere ulaşılmasıyla mevcut sınıf koşulları ortadan kaldırılmadı – burjuva kadınların sınıf konumları itibariyle bundan çıkarı da olamazdı.

Bugün hem proleter kadınlar, hem de proleter erkekler gelecek yıllarda kendilerini hangi partinin kandıracağını seçme ozgurlüğüne sahiptirler. (Ne var ki ancak Avusturya vatandaşı iseler...) Ama sömürü, baskı ve ataerkillik daha derin köklere sahiptir ve tek başına reformlarla ortadan kalkmazlar; hatta çoğu kez esaslı bir şekilde darbe almazlar bile. Yalnızca yaşamlarını surdürebilmek için emek güçlerini satmak zorunda olmayanların, bundan vazgeçebilecek durumda olanların kullanabildiği "eğitim hakkı" konusundaki durum seçım hakkındakine benzemektedir.

İyileştirmeler uğruna ve kötuleştirmelere karşı demokratik mücadele doğru ve önemlidir. Yurutülmek zorundadır. Oysa kadınlar sınıfsal durumlarından kopuk bir şekilde asla sömürüye ve baskıya karşı mücadele etmemelidirler. Devrimci kadın mücadelesi kapitalist/emperyalist koşullara karşı mücadelenin bir parçasıdır. Mücadelemiz, –kadın ve erkek– nüfusun büyük kitlelerinin eşit olarak sömurulduğu ve ezildiği yerde sona eremez. Biz aslında artık sömürülmek ve ezilmek istemiyoruz!

Ataerkilliğin bütun çeşitli görunum biçimleriyle –kadınlara karşı şiddet, kadın ve çocuk goçmenlere karşı ırkçılık ve Avusturya şovenizmi, adımbaşı seksizm, ücretli çalışmada eşit işe eşit ödemenin yapılmaması, bunalım dönemlerinde kadınların sanayi yedek ordusu olarak kullanılması, kadınların doğum makineleri ve ev koleleri olarak görülmeleri...– ortadan kaldırılması sureci kapitalizm/emperyalizmde kazanılamaz. Ekonomik ve toplumsal koşulların kökten değiştirilmesi ile bunun için temeller yaratılmalıdır. Bunun için burjuva devleti proleter devrim ile yıkılmalı, sosyalizm inşa edilmelidir.

Seksist ve cinsel şiddete karşı, erkek şovenizmine ve kadınların ezilmesine karşı mücadeleyi devrimci sınıf mücadelesinin bir parçası yapalım! Butün millıyetlerden ezilen kadınlar birbirimize omuz verelim! Devrimci bir kadın hareketi için!

- **Bolşevik Partizan-Avusturya Taraftarları**
- **Marxist-Leninist İnisiyatif**
- **Kızıl Bayrak (AMLP Merkez Yayın Organı)**

Destekleyen Gruplar:
- **Komünist Aksiyon**
- **İran Yeni Komunist Hareketi / Viyana**

Son dönemde Almanya'da üzerinde en çok tartışılan konulardan birisi olan Vatandaşlık Yasası'nda yapılmak istenen değişikliklere ilişkin Herşeye Rağmen dergisi bir bildiriyle tavır takındı. Bu bildiriyi aşağıda yayınlıyoruz.

Kayıtsız şartsız vatandaşlığa geçiş hakkı!

CDU'nun çifte vatandaşlığa karşı ırkçı imza kampanyasına karşı mücadele! Vatandaşlık hakkının SPD/Yeşiller tarafından zorlaştırılmasına karşı mücadele!

Haftalardan beri, "çifte vatandaşlık" ve CDU'nun ırkçı kışkırtmacı imza kampanyası herkesin ağzında.

Sermaye, varlığından beri sürekli "yabancı" işgucune ihtiyaç duymuştur. Sermaye bu işgücünü en berbat, en pis ve en ucuz koşullarda çalıştırıp, azami kâr elde etmeye ve işçi sınıfını milliyetlere gore bölmeye bakar. O bugüne kadar "yabancı" işçileri hep haksız hukuksuz bırakarak, onların şiddetli sömürüye ve ayrımcılığa karşı koyma olanağını zorlaştırmaya çalışmıştır. "Sınırdışı etme" tehdidi, haklarını talep edenleri sıkıştırmanın revaçta bir aracı olmuştur. Konjonktürün durumuna gore kapitalistler işlerine yaradığı sürece yabancı işçileri elde tutmuş, işine yaramadığı dönemlerde de işe yaramaz bir meta gibi kaldırıp bir kenara atmıştır. Bu, sermayenin yasalarından biridir.

Almanya, yabancı işgücünun yardımıyla, onde gelen emperyalist ülkelerden biri haline geldi ve Avrupa'da onun sözu geçiyor. Şimdi "yabancılar"a artık eskiden olduğu boyutta ihtiyaç duyulmuyor, sınırlar geçit vermez hale getirildi ve mumkün olduğunca çok "yabancı" dışarı atılmak isteniyor. Fakat, gerçekte çoktan yerli/yerleşik hale gelmiş olan burada yaşayan "yabancı" emekçiler, yıllardan beri kendilerine verilmeyen haklarını talep ediyorlar. Alman emekçileriyle eşit haklara sahip olmak istiyorlar. Ortak duşman sermayeye karşı, burada yaşayan çeşitli milliyetlerden tum emekçilerle birlikte orgütlenme gereksinimi artıyor. Göçmenlerin haklı talepleri, sermayenin temsilcilerini telaşa duşüruyor. Sermayenin sözcüleri bunu önlemek için yeni yollar, yeni manevralar arıyorlar. Bugun, 'Hadi! Sizin işiniz bitti! Gidin' diyemiyorlar (Açık ırkçı-faşist parti ve örgutleri dışta tutuyoruz.) Fakat ırkçı-gerici yabancılar yasasıyla, devlet kuruluşlarında keyfi uygulamalarla ve medyanın kışkırtmalarıyla bu hedefi gudüyorlar!

CDU'nun çifte vatandaşlığa karşı imza kampanyası ırkçı-yabancı düşmanı bir saldırıdır. Sadece "akıllı uslu, aslan" yabancılar ve hepsinden once de kendi işini kurmuş olanlar ve serbest meslek sahiplerinin, yıllar süren bir bekleme doneminden sonra vatandaşlığa alınma hakkına sahip olması öngorüluyor. İlkönce tabii bir entegrasyon olmalı, hepsi bir güzel "Alman"laşmalı. Bu ırkçı imza kampanyası, Alman olmayan herkesi hedefliyor. Çifte vatandaşlık olması halinde, "yabancılar"ın Almanlardan guya daha çok hakka sahip olacağı kışkırtması yapılıyor. Bu, Alman ışçi ve emekçilerini diğer milliyetlerden işçi ve emekçilere karşı kışkırtma kampanyasıdır.

Fakat yeni SPD/Yeşiller koalisyonunun yasa tasarısı da kesinlikle, seçimlerden once soz verildiği gibi, vatandaşlığa geçişte bir kolaylık getirmiyor. Tam tersine, bu tasarı, vatandaşlık hakkının zorlaştırılmasıdır, ve İçişleri Bakanı Schilly bununla gurur duyuyor. Kendisiyle yapılan mulakatlarda, vatandaşlık hakkının, Alman diline hakim olma, başvuru sahibinin Anayasaya sadakatinin tahkiki vb. koşul ve yükümlere bağlanarak zorlaştırılmış olmasını, bugunkü hukümetin büyuk bir kazanımı olarak gösteriyor.

Hangi yasa tasarısı kanunlaşacak olursa olsun, göçmenler için temelde hiçbir şey değişmeyecektir. Göçmenlerin günbegun maruz kaldığı ayrımcılık ve ırkçılık, onlar Alman pasaportuna sahip olduğunda da ortadan kalkmayacaktır. Fakat hukuki durumları belli bir çerçevede iyileşecektir. Vatandaşlığa geçiş hakkı demokratik bir haktır ve bu nedenden ötürü de savunulmalıdır!

CSU, CDU, FDP, SPD, Yeşiller tarafından vatandaşlık konusunda getirilen yükumlere ve şartlara karşı mucadele etmek zorunludur! Burada yaşayan, yaşam merkezi Almanya olan herkes kayıtsızşartsız vatandaşlık hakkına sahip olmalıdır. İsteyen, çifte vatandaşlık hakkına da sahip olmalıdır.

Herkese oturum hakkı – herkese eşit demokratik haklar!

Alman emekçiler ve diğer milliyetlerden emekçiler – ortak duşman sermayeye karşı bir mucadele cephesinde. Bu ancak örgütlenmekle mumkundur! Bolşevik Parti Almanya'yı inşa için ileri! Sömürü ve baskının olmadığı bir toplum için – sosyalizm için!

HERŞEYE RAĞMEN

(Bolşevik Partı Almanya'nın inşası için yayın organı)

Bir seçim oyunu daha sahneleniyor!
Bu sahtekârlığa ortak olma!

SEÇİMLERİ BOYKOT ET!

Kadın ve erkek işçiler...

Emekçiler!

Hakim sınıflar yeni bir seçim sahtekârlığına daha hazırlanıyor. 18 Nisan'da yapmayı planladıkları genel ve yerel seçimler için kendi figuranlarını sahneye koydular. Bu seçim döneminde bir kez daha geçmişte yaptıklarını unutarak, gelecekte sizleri nasıl soyup soğana çevireceklerinin hesabını yapıyorlar. Bizim önumüze seçin diye sunulan bu adaylar, bizim değil bizzat parti başkanlarının seçip önümüze koydukları adaylardır. Bize yalnızca bunlar arasında tercih yaparak seçmek düşmektedir. Bunun adına ise halkın kendi tercihi denecek! Böylece bu ülkede demokrasinin nasıl işlediğini göstermeye çalışacaklar.

Hakim sınıfların, bu demokrasi oyununun nasıl işlediğini, işlerine gelmediği zaman bu demokrasi oyununu nasıl rafa kaldırdıklarını 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül gibi dönemlerde hep beraber gördük. Bunların azgın bir somürü ve baskı üzerine kurulu bu düzenlerine biraz demokrasi cilası lazım! Yapmaya çalıştıkları da bundan başka bir şey değil.

Hakim sınıflar seçimlerden sonra hangi vaadlerini yerine getirdiler? İşsizliği mi önlediler, eğitim sorununu mu çözdüler, sağlık sorununu mu çözdüler? Daha saymakla bitiremeyeceğimiz bir dizi sorunlarımız daha da ağırlaşarak sürüyor. En ufak bir ekonomik ve demokratik hakkımızı istesek hemen polis copu sırtımızda... Kısaca, bizim için değişen bir şey olmuyor.

Fakat onlar kurt sofrasında yerlerini almak için dalaşıp duruyorlar. Dinci faşistler ile Kemalist faşistler arasında tercih yapmamızı istiyorlar. Bu biz işçi ve emekçiler için, kolera ile veba arasında bir tercihtir!

Bizden oy isteyen bu hakim sınıf temsilcilerinin ozelleştirme adına KİT'leri çetelere, mafyaya nasıl peşkeş çektiklerini ve işçileri fabrika önlerine koyduklarını kısa zaman öncesine kadar hep beraber gordük, yaşadık.

İnsanca yaşayabilmek için ücretlerine biraz zam isteyen işçi ve memurların bu istekleri hemen copla karşılanıyor. İlimizin belediye işçileri aylardır aylıklarını dahi alamıyor. Diğer yandan ama somürücüler ve onların siyasi temsilcileri, bu seçimler için trilyonlarca lira harcayarak sizleri bir beş yıl daha nasıl sömüreceklerinin, baskı altında tutacaklarının hesabını yapıyorlar.

Bu faşist devlet resmı "Nevruz" kutlamaları dışındaki Newroz kutlamalarına azgınca saldırarak binlerce kişiyi zor kullanarak yaraladı, gözaltına aldı. Kurt ulusunun en demokratik hakkı olan ayrı devlet kurma hakkını ayaklar altına alan bu faşist devletin temsilcileri, bugünlerde yine "demokrasi" lafını ağızlarından düşürmüyorlar. Bunların demokrasisi ulusal baskı, zulum, yoksulluk... tek kelime ile en koyu faşizmdir. İşçi ve emekçi yığınlar bu gerçeği görmelidirler.

Bu seçimde emekçi kadınlarda da oy isteyecekler. Emekçi kadınların sorunlarını çözeceği vaadinde bulunacaklar. Peki bunlar 75 yıldır emekçi kadınların hangi sorununu koklü olarak çözebildiler. Kadının mal gibi alınıp satılması mı ortadan kalktı? Eşit işe eşit ucret mi gerçekleşti? Kadın oldukları için uğradıkları cinsel taciz, dayak mı son buldu?

Ezilenler içinde en fazla ezilen emekçi kadınlar için bu erkek egemen sistemden koklu bir beklenti olmamalıdır.

Ezilen kadın ve erkek işçi,
emekçi arkadaş!

Hakim sınıflar siyasi temsilcileri ile tekrar karşına çıkıyorlar. Sorunlarını çozeceklerini vaat ediyorlar. Bugüne kadar hangi sorunumuzu çözduler ki bundan sonra da çözsünler? Bunlar her seçim döneminde olduğu gibi, yalan soylüyorlar, palavra atıyorlar. Artık bunların seni surekli aldatmasına izin vermemeli, seçim oyununa alet olmamalısın!

Bu seçimde sen de tercihini yapmalısın! Seçim sahtekârlığına hayır diyerek, seçimleri boykot ederek tercihini devrimden yana yapmalı, DEVRİM'i seçmelisin!

Unutma, gerçek kurtuluşun devrimde, sosyalizmdedir! Bu gerçek kurtuluş için Bolşevik Parti-'de orgütlen! Devrim ve sosyalizm için Bolşevik Parti saflarında mucadeleye katıl!

Seçim sahtekarlığına hayır de! Gerçek çözüm seçimle değil, devrim ve sosyalizmle gelir!

Ya barbarlık, ya sosyalizm!

24 Mart 1999 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

BİR BİLDİRİ DAĞITIMINDAN İZLENİMLER...

İşçilerin işten atılmasının adını kriz koydular. Binlerce işçiyi açlıkla ve işsizlikle yüz yuze bıraktılar. Kriz denilen bu kıyıma karşı, ışçi sınıfının doğru temelde bilinçlenmesi için bölgemizde bir bildiri çıkarıldı. Çıkarılan bildiri mahallelere, kitle kuruluşlarına ve bir fabrikanın önünde ışçilere dağıtıldığı gibi, Tuzla bölgesinde de işçilere dağıtıldı.

Bildirinin dağıtımı sırasında edindiğim bazı izlenimleri aktarmak istiyorum.

İlk olarak Tuzla deri sanayinde direnişte olan işçilerin kurdukları çadırlara gittik. İlk uğradığımız çadırda 4 kişi nobet tutuyordu. Bizi guler yuzle karşıladılar. Bu dört kişiden biri oruçluydu. Oruçlu olan işçi arkadaş bize "eğer niyetli değilseniz size bır çay vereyim" dedi.

Zamanımız kısıtlı olmasına rağmen, *"zahmet olmazsa bir çayınızı içebiliriz"* dedik. Oruçlu olan işçi arkadaş çay koymaya yönelirken, *"bizim bu çadırda demokrasi var, ozgürlük var. Herkesin inancı ayrı. Tutmayanlara karşı da saygım var. Din konusunda tartışmak istemiyorum, bu benim inancım..."* diyerek başka konulara girmeye çalıştı. Çayı tüpun uzerine koyduktan sonra, edalı bir tavırla elindeki tespihi bir o yana, bir bu yana sallayarak, köy ağalarını andıran bir şekilde, sedirin en ust koşesine geçerek, iki dizleri üzerıne oturdu ve başladı geçmişindeki olumsuzlukları anlatmaya:

"İlk işe girdiğimde patron bana "bu işyeri ikimizindir. Ortağız. Çalışmana gerek yok. Yanlızca denetle. İşçiler arasında neler dönuyor? Neler konuşuyorlar? Bunları bana iletirsen yeterli dedi."

İşçi; patronun her gittiği yere kendısini de götürüp yaşattığını, herşeyin emrinde olduğunu, şahsen işçilerle muhatap olmadığını, onlara başka bir gozle baktığını, sendika temsilcisi bir arkadaşın kendisini sürekli uyardığını, işyerinin kendisinin olmadığını, kullanıldığını anlattığını, kendisinin ise bu anlatılanlara inanmadığını, işyerinin kendisinin olduğunu düşündüğünü anlattı. Neticede; bir gün sendikaya gidip üye olduğunu, kendisiyle birlikte bir kaç işçinin de sendikaya üye olduğunu, işçilerin konuştuklarını ve yaptıklarını patrona iletmediğini, patronun bu gelişmeleri duyduktan sonra kendisini çağırdığını ve işine son verdiğini anlattı.

Kısacası; *"işçiler arasında ihbarcı olmadığını, patrona yakın olduğunu, işçilere başka bir gozle baktığını, her olanağın elinde olduğunu"* anlatmasına rağmen, kendisinin yaşamış olduğu bu gelişmelerin yanlış olduğunu samimi bir şekilde anlatırken, şimdi *"patron bana her ne sunarsa sunsun, bunu elimin tersiyle iteceğim. Çalışan proletaryanın yanında olacağım. Onunla omuz omuza savaşacağım. Bu bana bir ders oldu. Yoksa gerçekleri göremezdim. Bir çok işçi arkadaşımın da gerçekleri görebilmesi için, onlara gerçeklerin söylenmesi yetmez. Onların da başından bazı şeylerin geçmesi gerekiyor. O zaman gerçekleri daha çabuk gorecek, kavrayacaklar"* demesi, çıkardığı dersin doğru olmasının yanında, pratik deneyimin de ne kadar onemli olduğunu gösteriyor.

Bolgede bildirileri dağıtırken cadde uzerindeki bir arabanın içinde oturan ikı kışi yol boyunca bildiri dağıttığımızı gördu. Onlara yöneldim. Bildiriyi onlara uzatırken *"sen bu bildirileri boyle bitiremezsin. Biz sana yardımcı olalım. Birazını bize ver, biz de dağıtırız. Böylece sana yardımcı oluruz"* dediler. Oradaki bir işyerında çalışan işçilerdi. Bu nedenle dağıtmaları için bildirilerden birazını onlara verdim. Daha sonra, bildırileri bitirinceye kadar dağıttık.

Bildırı dağıtımı sırasında yazmaya değer bulduğum noktalar bunlardan ibaret.

Devrimci selamlarla.

BP taraftarı bır işçi.

27.1.1999 ▲

D Ü Z E L T M E

Bir okuyucumuz, Bolşevik Partizan'ın 120. sayısında bir hataya dikkat çekiyor. Dergimizin 120. sayısının son sayfasında, 10.09.1998 tarihli ve Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Turkiye) imzalı bir bildiri yayınlanmıştır. Sözkonusu bildiri bir partı hücresinin denetiminde çıkarılmış bir bildirıdir. Bildırı "Ücretli sömürü düzenini ortadan kaldırmanın biricik yolu Demokratik Halk Devrimidir!" başlığını taşıyor. Okuyucumuzun haklı itirazı ve eleştirisi bu başlığa yonelmektedır. Demokratık halk devrimi, adı uzerinde henüz sosyalist devrim değil, demokratik bir devrimdir. Bu yuzden de o ancak, sosyalist devrimin önunüdeki engelleri temizleme, onun yolunu açma anlamında ucretli somüru duzenini ortadan kaldırmanın yolunu açar. Ve fakat ücretli sömurü duzenini ortadan kaldırmaz. Ucretlı somuru duzenini ortadan kaldıracak olan sosyalist devrimdir. Bıldırının içeriğinde bu doğru duşunce yer almasına rağmen, başlık bu haliyle yanlıştır ve demokratik devrime, onun yapamayacağı görevleri yukleyen bir anlama sahiptır.

Burada bu bildiriyi, bu başlıkla olduğu gibi yayınlayan yazı kurulumuz yapılan yanlışın sorumluluğunu taşımaktadır. Okuyucumuza bu yanlışımıza dikkat çektiği için teşekkür ediyoruz.

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULU

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Yekitiya navbera milliyetan, divê li ser ji dilhatinê û baweriya bi hevre be. Aha, erka mafê çarenûsiya netewan, bi şert û şûrt parastin ji vir tê. Ê di mesela pirensîbeke wisa girîng de, tewrê Revîsyonîstên Şafakê çi ye? Mafê(!) şoreşkirinê yê gel parastin, pelixandina mafê çarenûsiya netewan. Di ser de jî, bi gotina: "Mafê tayina çarenûsiya gelê Kurd, nikare ji tekoşîna şoreşa erdan ya digêhêje gundiyên xizan û ji tekoşîna dijî emperyalîzmê ve were jêkirin." mafê çarenûsiya tayînkirinê jî bi şertan ve girêdidin. Ji bîr nekin ku, hevoka bêvac, çareserkirina(!) ku Revîsyonîstên Şafakê ji bo pirsgirêka netewî tînin e. Revîsyonîst, li ser rexnan li şûna tayinkirina çarenûsiya xwe, mecbûr mane gotina "rizgariya xwe" derbas bikin, lê ev, ji bo wan, di pirsgirêka netewî de, domandina parastina netewekariya netewa serdest tu asteng nine û ji xwe nebûye asteng.

Revîsyonîstên Şafakê wisa dibêjin:

"Tevgera me... ji bo tayinkirina çarenûsiya gelê Kurd, ji alıyê berjewendiya karker û gundiyên Kurd de pêk were (bmx.) dixebite."

Hûn ji ku dera wê binêhêrin îfadeke bi şaşiyan ve tijî ye!

Em careke din dubare bikin ku, berî her tiştî divê ne "ya gelê Kurd", "ya netewa Kurd" were gotin. Ji ber ku, mesela tayinkirina çarenûsiya gelê Kurd, ne tiştekî pêwendiya pirsgirêka netewi ye, tiştekî ku bi mebesta em li ser gengeşiyê dikin ve pêwendiya xwe tune ye. Xeyni vê ku gelê Kurd çarenûsiya xwe tayin bike, ev wê helbet li aliyê «berjewendiya karker û gundiyên Kurd» be. Li aliyê din bûyîn bê îmkan e. Ji ber ku tayinkirina çarenûsiya gelekî, damezirandina dewleta şoreşger, ya wî gelî ye. Gelek wê dewleta xwe ya şoreşger damezirîne, ango wê çarenûsiya xwe tayin bike û evê karibe(!) be «ne liser berjewendiya karker û gundiyan be». Ev, seranser virkirin e.

"Tayinkirina çarenûsiya gelê Kurd.. " tê gotin. Ev îfada, aliyekî dın ve jî seqet e, ne "çarenûsiya wi were tayinkirin" divê "çarenûsiya xwe bi xwe tayin bike". Pir bêlı ye ku, îfada "tayinkirina çarenûsiya gelê Kurd...", karê "tayinkirinê", mana wê ji der ve were kirinê pêre ye. Tê mana, hêzeke li derî wî, wê çarenûsiya gelê Kurd bêlî bike. Revîsyonîstên Şafakê, pirsgirêka netewî weke porê Ereban kirine. Di gotina «mafê çarenûsa netewan» de, ya ku pêşverû ye, şoreşger e, ku tê de çi rast heye, derbazî irzê wan bûne. Ev gotina, bi şaşkirinên ku aqil nagre ve kirine awayê ku bı kêrî bûrjûvaziyên û axayên erdan yên netewa serdest tê.

Di îfada jorin de, li şûna gotina «gel» gotina «netewe» hatibûya danîn, îfade wê cardin jî ev du seqetî bida domandin· Wê hevok, têketa awayê «tevgera me, jı bo çarenûsıya (netewa) Kurd di aliyê berjewandiya karker û gundiyên Kurd de were tayin kirinê dixebite». Bi vî awayî jî, cardin, ya yekemîn karê tayinkirina çarenûsiya netewa Kurd, ne bı destê wê bi xwe, wê bi destê «tevgera me» (!) bihata çêkirin. Bi vî awayî, ji pirsgirêka netewî ya herî girîng, mafê çarenûsiya netewê, jı destê netewê hatiye standin, ev pirensîba bingeh bi namerdî hatibûya çûyîn. Hevoka jorin wê bihata vê manê: «Tevgera me», «di alıyê berjewendiya karker û gundıyên Kurd de» ji bo damezirandina dewleteke netewî ya cûda, ya Kurd dixebite. Ev îfade pir dıyare ku, mafê dewlet damezirandinê ji destê netewê distîne û dıde destê tiştê ku ji re «tevgera me» tê gotin. Ya duemîn, tevgereke komunîst, mesela divê dewleteke netewî were damezirandin yan na, qet nake programa xwe; di babetê damezirandina dewleteke cûda ya netewî de qet pêşin biryar nade.

Dûmahik Hêye

YAŞASIN KIZIL

1 MAYIS

BÎJÎ 1 GÛLANA SOR!

1 Mayıs'ın devrimci geleneğini 2000'li yıllara taşıyalım! Bolşevik Parti'yle 2000'li yıllara yürüyelim!